

Lord Syster

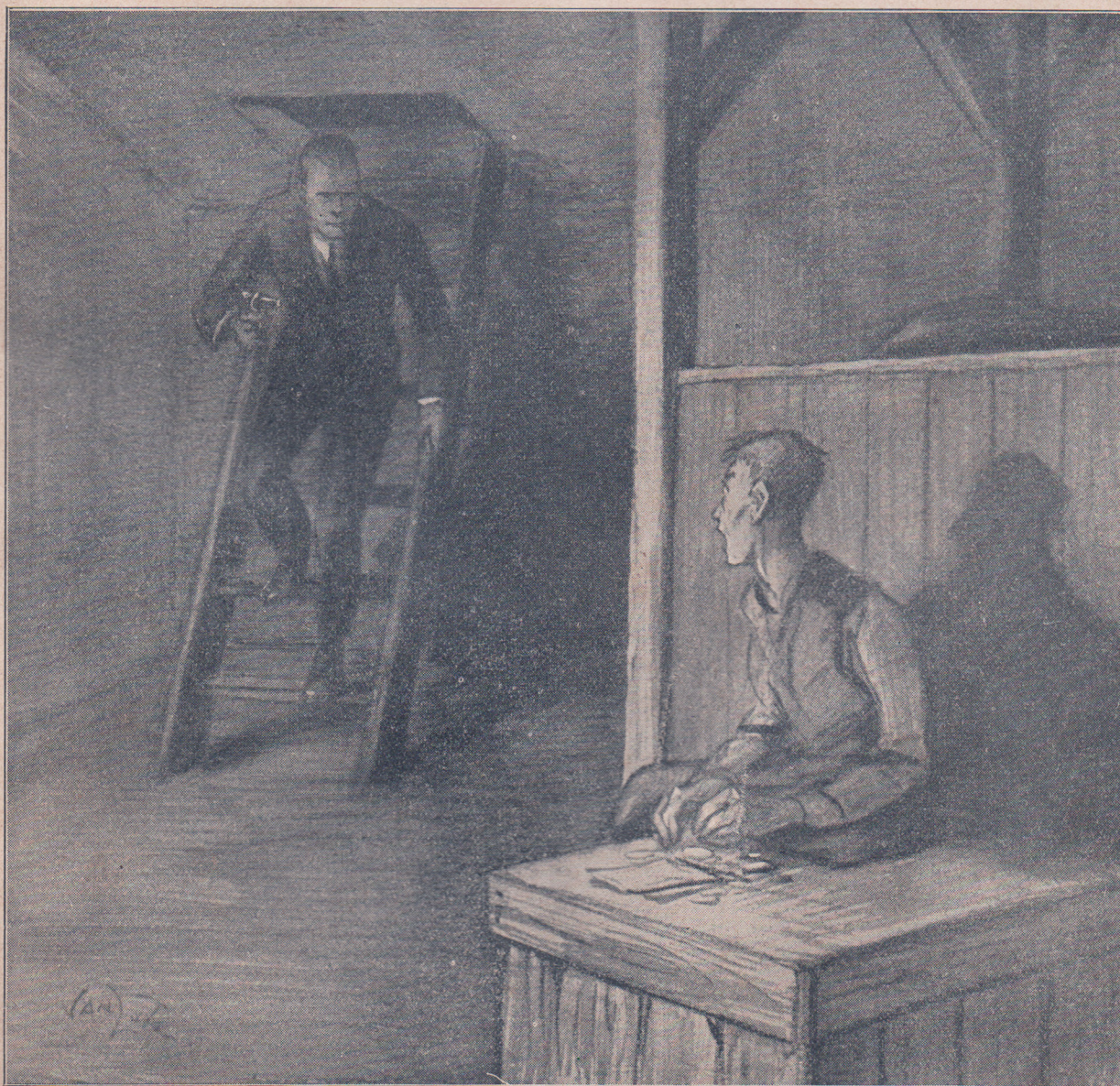
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 707

HET RENPAARD ALS REDDER.

20 cent

Een donkere gedaante kwam snel naar beneden.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België: H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

Het renpaard als redder

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

Aan den rand van een afgrond.

Op een warmen middag in de maand Mei zaten John Raffles en zijn vriend Charles Brand, de eerste in zijn beproefde vermomming van Lord William Aberdeen, vice-president van de Windsor Club, op het terras van dit wereldberoemde sociëteitsgebouw, dat op de Theems uitziet, en vanwaar men een prachtig vergezicht geniet op de torens van den Tower op den achtergrond en daarnevens de befaamde Tower Bridge, een wonderwerk van ingenieurskunst.

Hier en daar zaten de leden van de Windsor Club verspreid aan tafels, deze pratend en gene verdiept in de lectuur van zijn lijfblad.

Twee bedienden in een met gouden passementen rijkelijk versierde livrei gestoken, brachten ververschingen aan.

Het was, vooral voor Engeland, buitengewoon warm voor den tijd van het jaar.

De beide vrienden hadden blijkbaar geruimen tijd gezwegen en hervatten nu het gesprek, dat zeker over een onbelangrijk onderwerp had geloopt.

— Ik geloof niet dat er veel steden ter wereld zijn, waar men van een beroemd Clubgebouw zulk een schoon tafereel voor zich ziet afrollen, merkte Brand op.

— Ik ken er maar een, antwoordde Raffles, en dat ligt in een stad, die je zeker niet zoudt verwachten, dat ik zal noemen!

— Waar dan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— In Tehuantepec!

— Die kleine Mexicaansche stad? riep Brand verbaasd uit.

— Zie je wel, dat je het niet verwacht zoudt hebben? hernam Raffles lachend. En toch is het zoo. Tehuantepec heeft een kleine club waarvan hoofdzakelijk officieren en groothandelaren lid zijn. In vergelijking met de Windsor Club is het niet meer dan een zeemanskroeg, maar toch verzeke ik je, dat het uitzicht dat men op het terras van deze sociëteit geniet, kortweg onvergelyklijk is. Men heeft er een onovertroffen gezicht op de Cordilleras de los Andes, die zich aan den horizon verheffen, over de heerlijkste bosschen van eeuwenoude broodboomen en over de rivier die langs het stadje stroomt.

— Ik wilde dat ik daar eens kon zijn! zeide Brand zuchtend.

— Wie weet wat er nog gebeurt, Brand!

— Ik verlang er zeer naar, die plek te leeren kennen. Maar kijk eens wie daar aankomt? Is dat graaf Humphrey Stanley niet?

— Hij is het zeker, antwoordde Raffles, terwijl hij den blik naar een jongen man, die met langzame schreden juist het terras betrad, maar als ik het niet zeker wist, zou ik het sterk betwijfelen. Wat ziet hij bleek!

— En hij loopt als een oud man, gebogen en met oogen die niets schijnen te zien, vervolgte Brand.

— Wat te merkwaardiger is, omdat we graaf Humphrey nooit anders gekend hebben, dan als een opgewekten jongen man, die het leven van den zonnigen kant bekeek.

— Je bent zeker in een toegeeflijke buit, beste Edward, zeide Brand, want iedereen in Londen weet, dat de zevende hertog van Gloucestershire het geld dat zijn vader hem heeft nagelaten met zulke volle handen heeft uitgegeven aan allerlei pretjes, van niet bepaald hoogstaande soort, dat er niet heel veel van zal zijn overgebleven.

— Ik weet 't antwoordde Raffles op zachten toon, en het spijt mij oprecht! Je weet zelf heel goed, dat ik vele Engelsche adellijke jongelui allesbehalve hoogschat, vanwege het luie, leege leventje dat zij leiden, zonder eenig doel, zonder nut. De jonge graaf deed zeker niets anders of meer, en toch oefende hij een groote aantrekkingskracht op mij uit, waartegen ik mij nooit heb trachten te verzetten. Hij is wat de Franschen noemen „un charmant garçon”, goedhartig, hoffelijk tegenover alle vrouwen, onverschillig of zij jong of oud, leelijk of mooi zijn, een voortreffelijk sportman en zeer geestig — ook al iets wat men onder den Engelschen adel niet dan bij uitzondering aantreft.

— Je schildering is zeer waarheidsgetrouw, Edward! Ook ik kan er niets aan doen, maar ik heb ondanks zijn lichtzinnigheid, altijd veel sympathie gehad voor graaf Stanley. Wat zou hem toch schelen?

— Hij ziet er uit alsof hij met den dood in de schoenen loopt.

De jonge man, over wien de beide vrienden spraken, naderde langzaam met gebogen hoofd, den blik op den grond gericht.

Hij was zes voet lang en zijn slanke, gespierde gestalte, evenredig ontwikkeld als van een antiek athleet, wees er op, dat hij gewoon was zijn leven grootendeels in de buitenlucht door te brengen en alle sporten te beoefenen, die onder het bereik van de rijke Engelsche jongelui liggen.

En wie het hem zou vragen, zou hij geantwoord hebben, dat hij evengoed voetbalde als cricket speelde, dat het hockey geen geheimen voor hem had en dat hij zich op den rug van een polo poney evengoed thuis gevoelde als achter het stuurwiel van zijn race-auto. Hij zou zonder ophef hebben meegedeeld, dat hij evengoed met de schaatsen als met het tennisracket overweg kon, en den schermdegen met evenveel

succes hanteerde als den bokshandschoen van twee ons.

Dit was de man, die nu langzaam, als ware hij een grijsaard, schijnbaar doelloos over het terras dwaalde, nu en dan op onverschilligen toon een paar woorden wisselend met eenige bekenden en dan weder over de marmeren borstwering van het terras leunend, en starend naar de voorbijvarende schepen.

Eindelijk belandde hij op zijn doelloozen zwerftocht over het terras in de buurt van het tafeltje, waaraan John Raffles en Brand gezeten waren.

En nu viel zijn doodsbleeke gelaatskleur den beiden vrienden te meer op.

— Wel, graaf Humphrey, klonk de heldere stem van den vice-president der Windsor Club, zoudt gij mij niet het genoegen willen doen een weinig bij ons te komen zitten? Gij schuift hier over het terras heen als een spookverschijning, als gij 't mij veroorlooft, die opmerking te maken! Kom tot rust, wat ik u verzoeken mag en lever toch den leden van de Windsor Club niet het droevig schouwspel van een jong, rijk en adellijk Engelschman, die met zijn ziel onder den arm loopt.

De jonge edelman keek zonder te antwoorden den spreker strak aan en nam met een diepen zucht plaats.

Raffles boog zijn scherpgeteekend gelaat naar dat van graaf Humphrey Stanley toe en zeide toen op ernstigen toon:

— Er is u iets overkomen, dat u zeer getroffen heeft, beste graaf.

— Hoe weet u dat? riep deze uit.

— O, men behoeft u maar aan te zien, om dat te raden, antwoordde Raffles kalm, gij neemt het mij toch niet kwalijk, dat ik deze opmerking maakte?

— Neen, mylord, dat doe ik zeker niet, antwoordde de jonge edelman, terwijl hij den ander de hand toestak, gij zijt niet gul met uwe betuigingen van vriendschap, dat weet ik uit ervaring, maar evenzeer ben ik ervan overtuigd, — en ik ben er trotsch op, — dat gij mij een goed hart toedraagt, en dat ook mijnheer Brand sympathie voor mij koestert.

— Het verheugt mij, dat gij dat weet, antwoordde Raffles op vriendelijken toon, ik heb u steeds gezegd, mijn waarde graaf, zooals een oud man dat aan een jongere mag doen, dat gij op den verkeerden weg waart, dat gij uw schoone jeugd op onverantwoordelijke wijze te grabbel gooidet, en dat gij veel vroeger dan gij zelf zoudt kunnen verwachten, zult ontwaken uit dezen droom van louter feestvreugde en vermaken. Gij hebt helaas nooit op mijn waarschuwing willen letten, vrees ik, voegde hij er met een flauwen glimlach aan toe.

Graaf Humphrey boog zwijgend het hoofd en staarde met doffen blik voor zich uit.

Toen hief hij het jonge, baardeloze gelaat met de licht-grijze oogen weder naar Raffles op en zeide bijna onhoorbaar:

— Gij hebt gelijk, mylord — ik beken het — gij hebt u als een vader tegenover mij gedragen — maar nu is het te laat!

— Wat meent ge daarmee? riep Raffles uit, maar dadelijk viel hij zich zelf in de rede en voegde er op zachteren toon aan toe:

— Vergeef mij, ik weet, dat ik niet het recht heb om mij met uwe zaken te bemoeien.

— O neen, gij moogt het gerust vragen, kwam graaf Humphrey haastig, terwijl hij opnieuw de hand van den vice-president greep; ik weet niet hoe het komt, maar ik heb altijd van u gehouden, vaak heb ik u dingen toevertrouwd, die ik niemand anders, en zeker het minst aan mijn eigen strengen vader had durven vertellen. En gij moogt het des te eerder weten, omdat het morgen toch reeds een publiek geheim zal zijn.

— Als gij denkt dat het u goed doet uw hart uit te storten, doe het dan, zeide Raffles zacht.

Toen klonk het haperend van de lippen van graaf Humphrey:

— Ik ben geheel geruïneerd!

— Maar dat is niet mogelijk, riep Raffles verschrikt uit. Uw vader had u toch een groot vermogen nagelaten?

— Veel minder groot, dan men altijd heeft gedacht, antwoordde de jonge man op bitteren toon, ik heb mij daar steeds in bedrogen en had reeds voor eenige duizenden ponden schulden gemaakt, lang voor mijn vader den laatsten adem uitblies. Onze familie-notaris, die natuurlijk van de geldelijke omstandigheden volmaakt op de hoogte was, had mij al meermaals onder bedekte termen te kennen gegeven, dat ik den ondergang tegemoet ging, als ik met mijn levenswijze verder doorging, maar helaas, ik heb nooit naar hem willen luisteren. Het landgoed bleek zwaar verhypothekerd te zijn, proefnemingen op landbouwgebied hadden schatten verslonden, mijn vader had een zeer kostbare verzameling munten, die echter bij verkoop niet het derde opbracht, van wat hij er oorspronkelijk voor had betaald en zoo was er meer! Kortom, het vermogen dat ik erfde en waarvan ik dadelijk mijn broeder een groot gedeelte heb geschonken, ofschoon hem volgens de Engelsche wet zoo goed als niets toekwam, bedroeg ternauwernood honderd twintig duizend pond sterling.

Raffles zette groote oogen op.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, zeide hij op zacht verwijtenden toon, maar dat vind ik voor een jongmensch op uw leeftijd een reusachtig bedrag. Zelfs tegen een matige rente uitgezet, zou dat kapitaal u tot in lengte van dagen een onbekommerd leven hebben kunnen verschaffen.

— Dat had het ook moeten doen, mylord, zeide de jonge man op berouwhebbenden toon, maar ik was zoo jong, zoo onervaren, mijn lieve moeder was al jaren geleden gestorven, niemand strekte de hand naar mij uit en zoo begon ik zonder te tellen, het goud aan dollen vermakten uit te geven. Van den landbouw had ik zelf weinig of geen verstand, stelde een rentmeester aan, die er naderhand nog minder verstand van bleek te hebben; de grond ging achteruit, de veestapel verminderde, het landgoed werd slecht onderhouden en nu hebben mij juist vandaag twee slagen getroffen, waardoor ik mijn leven wel als geëindigd kan beschouwen.

De jonge man beet zich op de lippen en had blijkbaar de grootste moeite zijn tranen te weerhouden.

— Een schurkachtige rentmeester heeft zich op een nagmaakt volgbriefje een in mijn omstandigheden zeer hoog bedrag van mijn vermogen laten uitbetalen en is daarmee naar Amerika gevlucht.

— En de tweede slag? vroeg Raffles meewarig.

— Heb ik van een tweeden slag gesproken? zeide graaf Humphrey haastig, terwijl een vlammend rood naar zijn gelaat opsteeg.

— Ik kan mij wel vergist hebben, antwoordde Raffles glimlachend, maar ik meende zeker te weten, dat gij daareven sprak van twee slagen die u getroffen hadden.

Opnieuw boog de jonge man het hoofd, terwijl zijn lippen zenuwachtig trilden en zijn vuisten zich krampachtig balden.

Toen zeide hij op doffen toon:

— Och, waarom zoudt gij ook niet alles mogen weten, men zal er morgen toch wel in geheel Londen over praten.

— Nogmaals, mijn beste graaf Humphrey, drong Raffles aan, deel ons niets mede, als uw hart u niet daartoe dwingt.

— Neen, neen, gij zult het hooren, hernam de jonge graaf, terwijl hij zich met een fijn zakdoekje het voorhoofd afwischte, het zal mij verlichten. Kent gij graaf Roger Tottenham?

— Jawel, ik heb menigmaal over hem hooren spreken, antwoordde Raffles op aarzelenden toon.

— In gunstigen zin?

Raffles zweeg en trommelde veelbeteekenend met zijn vingers op het marmeren tafelblad.

— Uw zwijgen zegt mij genoeg, antwoordde graaf Humphrey bitter. Graaf Tottenham is een rijke dronkenlap, een beest voor zijn bedienden en een vrek — met deze paar woorden is alles gezegd. En het is toch alsof er een zegen rust op het landgoed van dien ouden dronkaard! Alles gedijt er, wat hij onderneemt slaagt, zijn paarden zijn de beste op vijftig mijlen in den omtrek. Zijn vee geeft de meeste melk! Welnu,

men zou het niet gelooven, maar deze kerel heeft een dochter, schoon als een engel, en even goed! Soms twijfelde ik er aan, of zij wel zijn dochter was! Ik vroeg mij af, hoe mijn schoone Tilly wel wezenlijk de dochter kon zijn van dezen bruit! Maar het is helaas de waarheid.

— Haar moeder leeft nog? vroeg Raffles op zachten toon.

— Ja, Godlof, en dat is het eenige lichtpunt. Het is mij een raadsel hoe die lieve, zachte vrouw het in dat huis uithoudt. Toch is zij ondanks haar zwakke gezondheid en haar teedere natuur de eenige die graaf Roger nog eenigszins in bedwang weet te houden.

— Ik geloof niet, dat gij veel meer behoeft te vertellen, graaf Humphrey, zeide Raffles, op vriendelijken toon, ik kan het mij wel voorstellen. Tottenham zou u misschien nog de hand van zijn dochter hebben gegeven, als gij rijk waart, maar nu heeft hij u die kortaf geweigerd, nu hij weet, dat gij zoo weinig meer bezit.

— Gij hebt het geraden, graaf, antwoordde de jonge man droef, maar gij kunt dat woordje „weinig” gerust veranderen in „niets”. Ik heb nu nog een klein stukje onbezwaard landgoed, een klein paviljoen, wat weidegrond — en verder vijf of zeshonderd pond en dat is alles.

— Is dat werkelijk alles? vroeg Raffles, terwijl hij den jongen man doordringend maar vriendelijk aanzag.

Deze zweeg even en zeide toen:

— Van mijn bedienden zijn er mij drie trouw gebleven, ofschoon ik hun eerlijk heb aangeraden, dat zij maar een goed heenkomen moesten zoeken.

— Is dat alles? herhaalde Raffles op eigenaardigen toon, terwijl hij zijn schitterende oogen niet van het gelaat van den jongen graaf afwendde.

— Wat meent ge? vroeg deze stotterend.

— Kom, verberg nu ook niets voor mij, maande Raffles aan, ik bezweer u dat gij mij volkomen kunt vertrouwen! Ik heb u nu eenmaal mijn vriendschap geschonken en de zeer weinigen, die haar bezitten, kunnen altijd en overal op mijn hulp rekenen. Ik zal doen wat ik kan, om u uit dezen ellendigen toestand te redden. Nu nogmaals, vertrouw mij ten volle, dan zal ik u misschien kunnen redden.

Het was alsof de wangen van den jongen graaf op deze woorden meer kleur kregen, zijn oogen, die schijnbaar zonder bewustzijn voor zich heen starden, herkregen hun glans en de smalle gespierde hand, die op den arm van den vice-president lag, beefde zenuwachtig toen hij zeide:

— Ja, bij God! Ik wil uw vertrouwen, mylord, ik weet niet welk geheimzinnig gevoel mij zegt, dat ik dat doen moet, dat dit het eenige

is, wat mij nog kan redden. Welnu dan, ja — het is zoo! Iets is mij nog over gebleven, waarop ik al mijn hoop gevestigd heb en dat is mijn renpaard, King Richard.

— Dat wist ik wel, zeide Raffles op zachten toon.

— Wist gij dat? riep graaf Humphrey verbaasd uit.

— Ja. Het landgoed, dat gij van uw vader geërfd hebt, ligt immers in Staffordshire?

— Zoo is het.

— Welnu, daar ben ik eenige weken geleden, op een mijner reizen door een toeval langs gekomen. Het was zeer vroeg in den ochtend. Het paviljoen dat gij nog zegt te bezitten, ligt een eind van den weg af, maar het leek mij daar een zoo schoon en aantrekkelijk hoekje, het was daar zoo schilderachtig, dat ik besloot, ondanks het bordje „verboden toegang” een nauw zandpad in te gaan, dat er heen voert en er even te vertoeven. Ik was nauwelijks halfweg, of ik zag uit de stallen naast het paviljoen een tenger gebouw man treden die aan zijn bewegingen en zijn gestalte dadelijk als een jockey te herkennen was, en die een zeer fraai, hoewel buitengewoon geteekend renpaard bij den teugel voerde. Daar ik wel mag zeggen, alle bekende renpaarden van Engeland te kennen en geen enkelen wedren van beteekenis over te slaan, verbaasde ik mij niet weinig op het gezicht van dit prachtige dier. Ik verborg mij achter een klein boschje en besloot de komende dingen af te wachten. De jockey bracht het paard naar een groote weide, sprong in den zadel en begon de oefeningen, die men de renpaarden eenige weken voor de groote wedrennen laat doen. En ofschoon ik geen vergelijkingen kon maken, viel mij dadelijk de buitengewone snelheid van het dier op.

Graaf Humphrey had deze mededeeling ademloos aangehoord en greep nu den arm van Raffles.

— En waarom hebt gij mij dat dan nooit medegedeeld? vroeg hij.

— Heel eenvoudig, omdat ik daar het besef had gekregen, dat gij eenige reden hadt om niet alleen de snelheid van dit paard, maar zelfs het bestaan ervan verborgen te houden.

— En gij hebt het aan niemand anders medegedeeld? vroeg graaf Humphrey dringend.

— Aan niemand, dat bezweer ik u!

De jonge graaf slaakte een zucht van verlichting en zeide toen:

— Gij hebt goed gezien. Ik zal er dan ook wel weinig aan behoeven toe te voegen, want de rest zult gij wel vermoeden. Ik heb op King Richard al mijn hoop gevestigd voor de aanstaande Derby-wedrennen.

HOOFDSTUK II.

King Richard, zoon van Bullfinch.

Raffles keek den spreker eenigszins verbaasd aan en zeide toen:

— Voordat ik het begrijp, moet ik u toch eenige vragen stellen.

— Ga gerust uw gang, mylord, want nu ik u alles heb toevertrouwd, gevoel ik mij reeds als van een zwaren last ontheven, gij oefent toch een verbazenden invloed uit op iedereen, die met u in aanraking komt. En vraag nu wat gij wilt.

— Hoe is het mogelijk, zoo begon Raffles, dat gij dit paard kunt laten meeloopen, terwijl het geheel onbekend is? Ik behoef u als sportman toch zeker niet te zeggen, dat aan de Derby-rennen alleen driejarige paarden mogen deelnemen, die voor dien tijd al eens als eenjarig paard in een wedren hebben meegeloopen.

— Dat weet ik, en dat heeft King Richard dan ook al eens gedaan. De ruïn is juist twee maanden geleden drie jaar geworden en kwam twee jaren geleden voor het eerst te Epsom uit.

— En werd het paard toen geplaatst?

— O, volstrekt niet, riep de jonge graaf uit. Het liep in het laatste rechte eind als achtste mee en stortte bovendien, even nadat het de bocht was uitgekomen. Dat het toen geen been heeft gebroken, mag wel als een wonder worden beschouwd.

— Nu begin ik het al iets beter te begrijpen, zeide Raffles, die reeds de grootste belangstelling in de geheele zaak begon te stellen. De sportlieden hebben dus King Richard waarschijnlijk dadelijk uitgeschakeld en als een non-valeur beschouwd.

— Zoo is het! En om u de waarheid te zeggen, heb ik het paard toen dadelijk willen verkoopen, maar mijn trouwe pikeur, dezelfde dien u het paard hebt zien berijden, wist mij over te halen, op dat besluit terug te komen. Hij had als vakman dadelijk de voortreffelijke hoedanigheden van het dier ingezien en door een uitstekende training en met de uiterste zorgvuldigheid volgehouden levenswijze is hij erin geslaagd, den hengst er geheel bovenop te werken.

— Maar hoe is het mogelijk, dat niemand iets van zijn bestaan afweet, riep Raffles uit.

— Eenvoudig omdat ik er nooit over gesproken heb, antwoordde graaf Humphrey. En ik kan er toch, alles wel beschouwd, niets aan doen, dat mijn oefenveld zoover van den grooten weg ligt, en dat mijn jockey zich eerder zou laten vierendeelen, dan te klappen over dingen, die ik geheim wil houden.

— Dus gij zijt van plan het paard op Woensdag na Pinksteren te Epsom te laten meeloopen?

— Meer dan ooit!

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, maar vindt gij dat de prijs van zes duizend pond sterling u veel verder brengt?

— O, die som zou in mijn omstandigheden alleen al een kapitaal beteekenen, maar gij vergeet, dat King Richard een outsider is en dat ik door op hem te wedden een som kan binnenkrijgen, die nog vijf of zes maal zoo hoog is!

— Of verliezen wat gij inzet, viel Raffles hem op zachten toon in de rede.

— Daar wil ik niet aan denken, riep graaf Humphrey op hartstochtelijken toon uit. Ik heb al mijn hoop op mijn paard gevestigd. Mijn levensgeluk hangt er van af! Want met dat geld zal ik opnieuw voor graaf Tottenham treden en dan moge de hemel mij genadig zijn, als hij mij Tilly dan nog durft weigeren! Bedenk, dat als King Richard werkelijk wint, de hengst een zeer groote bron van inkomsten beteekent!

— Dat is zoo, bevestigde Raffles. Ik dank u, dat gij mij uw vertrouwen geschonken hebt, graaf Humphrey, en ik beloof u, dat wij beiden, mijn secretaris en ik, het strengste stilzwijgen in acht zullen nemen over hetgeen gij ons daar hebt medegedeeld.

— Ik wilde dat die drie weken reeds om waren, riep de jonge graaf uit, en dat de wedrennen morgen plaats hadden. Dat afwachten is niet te verdragen.

— Hebt gij voorzorgsmaatregelen genomen om uw paard tegen aanslagen te beveiligen?

— Daar behoeft gij niet aan te twijfelen! Men zal mijn jockey moeten dooden, alvorens in den box te komen, waar de hengst gestald is en bovendien slaapt daar ook nog mijn tuinman, die mij niet heeft willen verlaten en mij nu tevens dient als kamerbediende, als ik op het landgoed vertoef — en in de laatste weken ben ik daar nog niet geweest.

— Vandaag zegt gij, hebt gij uw aanzoek op Tottenham Hall gedaan?

— Ja, met het resultaat, dat gij kent.

— Komen daar ook nog andere jongelui van uw leeftijd aan huis?

De jonge edelman keek verbaasd en eenigszins ongerust op en antwoordde:

— Daar heb ik waarlijk nog nooit aan gedacht, doch dat is zeer wel mogelijk, maar wat daar geregeld aan huis komt, kan niet veel bijzonders zijn. Graaf Roger is een geweldige

drinker en hij heeft een hekel aan iedereen, die niet aan zijn uitspattingen deel neemt. Vloeken, zijn paarden doodjagen, zijn bedienden afranselen en drinken, daarmee vult hij zijn leven.

— Belooft mij nu nog één ding, zeide Raffles.

— Wat dan wel?

— Dat gij mij nauwkeurig op de hoogte houdt van hetgeen er niet alleen op uw eigen landgoed, maar ook op dat van uw buurman voorvalt. Gij kunt uw brieven en zoo noodig ook telegrammen naar mijn huis in Cromwellstreet sturen.

— Wat zou er kunnen voorvallen? vroeg de jonge graaf verbaasd.

— O, de wereld is vol boosheden en men weet nooit wat de dag van morgen brengen kan! Gij kent de geschiedenis van de paardensport in uw land wel zoo goed, dat gij weet hoe vaak men tracht te knoeien om paarden van concurrenten, voor een zoo belangrijken wedstrijd als de Derby, te bederven.

— Maar wie zou dat moeten doen? riep graaf Humphrey uit.

— Wel, iemand die er belang bij heeft, dat uw paard niet als eerste aankomst.

— Maar niemand weet, dat ik het bezit! ging de jonge edelman door.

— Tot dusverre nog niet, vervolgde Raffles op kalmen toon, maar gij kunt er toch geen eed op doen, dat nog niet een ander uw geheim ontdekte. Gij kunt toch bezwaarlijk een schutting om dat groote weiland zetten.

Graaf Humphrey beet zich op de lippen en zeide toen:

— Dat zou heel erg, maar toch niet onoverkomelijk zijn. Men zou dan juist een oogenblik moeten treffen, waarop mijn jockey den hengst een eindspurt laat maken. In het ergste geval komt men er dan achter, dat het paard zeer snel is, maar hoevelen zijn er die dit kunnen zien, op een zoo grooten afstand? Want ik verzeker u, dat ik van nu af het kleine zandwegje met prikkeldraad zal laten afzetten, zoodat niemand dit kan naderen.

— Blijft gij te Londen wonen?

— Neen, ik ga nog heden weer terug, want ik wil ten eerste gedurig het toezicht houden op de training van mijn paard en vervolgens zoo dicht mogelijk in de nabijheid van mijn lieve, kleine engel zijn.

Met deze woorden stond de jonge man op en drukte Raffles krachtig de hand.

— Gij weet nu alles, zeide hij, en ik weet, dat gij mij zult helpen als het noodig is en toch hoop ik van ganscher harte, dat ik die hulp niet zal behoeven in te roepen.

— Gij kunt te allen tijde op mij rekenen, zeide Raffles, terwijl hij eveneens opstond en de hem toegestoken hand met warmte drukte, en ik geef u de verzekering, dat de bijstand van Lord Aberdeen nooit tevergeefs is ingeroepen,

dat de man, die haar inriep, daar nooit spijt van heeft gehad.

Graaf Humphrey boog nogmaals hoffelijk voor de beide vrienden en verliet haastig het terras.

— Hij lijkt wel tien jaar jonger te zijn geworden, merkte Brand op, die zich uit bescheidenheid met geen woord in het gesprek gemengd had, lachend op. Zie je wel, dat het jou maar een paar woorden behoeft te kosten om de menschen heelemaal binnenste buiten te keeren?

— Ik ben blij, dat ik hem wat heb kunnen opbeuren, zeide Raffles op ernstigen toon, de jonge graaf is lichtzinnig, maar nooit slecht geweest en hij wordt nu wel zwaar voor zijn lichtvaardigheid gestraft!

— Ken jij dien Tottenham?

— O ja, zeer goed.

— Daar wist ik niet veel van! Ben je er wel als gast geweest?

— Neen nooit! Hoogstens als „ongenoode gast!”

— Wat bedoel je daar mee?

— Moet ik je dat nog ophelderen? Ik heb de sterkte van zijn brandkast eens onderzocht, dat is alles.

— Lieve hemel! Is dat lang geleden?

— Een jaar of vier.

— En heb je hem sinds dien niet meer gezien?

— Sinds dien? Ik verzeker je, dat ik hem bij die bewuste gelegenheid ook niet te zien heb gekregen.

— Maak geen grapjes! Dat begrijp ik heel goed! Ik bedoel of je er naderhand als gewoon bezoeker aan huis bent geweest.

— Ik heb er eenmaal een jachtmaal medegemaakt, ditmaal niet als inbreker maar als Lord Aberdeen en die eene keer is ruim voldoende geweest, om een blik in het karakter van dien kerel te kunnen werpen. Graaf Humphrey heeft niet te veel van dien man gezegd — eerder te weinig!

— En zijn dochter?

— Mathilde Tottenham is inderdaad zooals de man haar afschilderde, die haar liefheeft. Zij is zeer bevallig, en zag er destijds een beetje lijdend uit, wat ook waarachtig niet te verwonderen is.

— Maar wat denk je nu van die heele geschiedenis van dat paard?

— Wel, toen ik den hengst eenige dagen geleden daar op dat afgelegen veld zag loopen, begreep ik wel, dat de jonge graaf er iets mee voor had, maar het eigenlijke doel beseftte ik toen natuurlijk niet, — nu begrijp ik het des te beter.

— Maar hoe kan men zoo zijn geluk op een paard zetten, riep Brand verwonderd uit.

— Er bleef hem niet veel anders over, en

zoo gewaagd is de kans volstrekt niet, want hij heeft het grootste vertrouwen in de snelheid van het dier, die werkelijk wonderbaarlijk groot schijnt te zijn. Ga mee naar huis, dan zullen wij den stamboom van het paard eens opslaan. Er staat mij nu toch wel iets van voor, dat ik King Richard een paar jaar geleden heb zien loopen, vergis ik mij niet dan is de hengst een zoon van Bullfinch en dien naam zal jouw sport-hart wel heftig doen kloppen.

— Dat doet hij zeker, riep Brand geestdriftig uit, terwijl hij opstond en met Raffles het gebouw van de club verliet. Bullfinch heeft wel vier jaar achter elkaar niet alleen, in Engeland maar ook op het vasteland te Auteuil en in Hoppe Garten verscheidene zeer hooge eerste prijzen gewonnen. Het paard werd onder de beste racers van de laatste halve eeuw genoemd.

— Juist, en als zijn zoon maar eenigszins op hem gelijkt, dan staan de kansen van onzen jongen vriend inderdaad zeer goed!

— Maar de jonge graaf zal het geheim toch onmogelijk nog lang kunnen bewaren!

— Neen, hoogstens nog een week, want dan moet hij den hengst laten inschrijven, en bovendien is het van belang dat het paard een paar keeren op de renbaan te Epsom oefent.

Ze waren onder het spreken de Oxfordstreet ingelopen en wandelden nu langzaam langs den grooten verkeersweg naar Piccadilly Circus.

Het was daar zeer druk en de beide vrienden hadden moeite door de menigte heen te komen.

Plotseling trok Raffles zijn vriend aan de mouw en wenkte met zijn hoofd in de richting van een jongen man, die op eenige passen voor hen op het trottoir liep.

De beide vrienden verhaastten eenigszins hun schreden en liepen den jongen, zeer smaakvol gekleeden man voorbij.

Brand wierp een snellen onderzoekenden blik op hem.

Het was iemand van een jaar of vijf en dertig met een korte gedrongen gestalte en opgezet rood gelaat, in welks midden een stompneus prijkte, welks vlamme gloed maar al te zeer de nijgingen van zijn bezitter verried.

Onder dien neus hing, als een slecht onderhouden marquise, een rafelig snorretje af, dat er niet beter op werd, doordat er voortdurend door een paar tanden als van een paard op gekauwd werd.

Dit roode, opgezette gelaat werd verhelderd door twee kleine, zwarte, glinsterende oogen, die onrustig rondkeken als van een muis, die onraad ruikt.

Brand had dit alles met een vluggen blik opgenomen en keek nu weer onverschillig voor zich uit.

Toen zij buiten het gehoor van den langzaam voortsloeterenden man met het roode gelaat waren, vroeg Brand:

— Wie is dat?

— Dit is een speciale vriend van Graaf Roger Tottenham, antwoordde Raffles.

— Van adel?

— Ja, al zou je dat aan zijn gelaat zeker niet zeggen. Het is Burggraaf Percy Londale. En je zult wel aan de kleur van zijn gezicht bemerkt hebben, vooral aan die van zijn neus, dat Graaf Tottenham wat drinken betreft aan hem een waardig partner heeft.

— Hoe ken je hem?

— Ik heb hem ontmoet op den dag van de jacht, waarvan ik je zooveen vertelde.

— En ken je nu nog zijn gezicht?

— Een gezicht dat ik eenmaal goed aangezien heb, vergeet ik nooit!

— Maar zijn naam?

— Den naam die bij zoo'n gezicht behoort, vergeet ik evenmin.

— Die meneer ziet er niet bepaald aantrekkelijk uit.

— En zijn uiterlijk beantwoordt aan zijn innerlijk, want hij staat niet alleen in Staffordshire, maar ook in Londen als de bonte hond bekend. Indertijd gaf hij lonkjes aan Mathilde Tottenham.

— Die hem iets verder brachten?

— Hij had ze evengoed aan den drinktrog van zijn paarden kunnen besteden.

— Dit is waarachtig geen wonder. Als hij tweemaal zoo dik was, zou hij mij herinneren aan een gekleurde plaat van het „London News” van verleden week, die Falstaff voorstelde.

— Ja, hij is een moderne Bacchus. Ik weet niet hoe het komt, en het kan natuurlijk zeer goed toeval zijn, maar de aanwezigheid van dezen sinjeur te Londen, juist nu ik hem in geen drie jaren gezien heb, zou ik in verband willen brengen met de treurige ervaringen die Graaf Humphrey vanochtend heeft opgedaan.

— Hoe kom je daar zoo ineens bij?

— Och, zoo maar! Een ingeving. Je weet dat ik soms van die onberedeneerde invallen heb. Weet je wat wij doen zullen, Brand? zoo viel hij zich zelf plotseling in de rede.

— Zooals gewoonlijk heb ik er niet het flauwste vermoeden van, antwoordde Brand, want jij doet dikwijls dingen, die ik in het geheel niet verwacht.

— Het is zulk prachtig weer en de lucht van Londen bekomt mij niet goed — wij moesten een beetje in Staffordshire gaan logeeren.

Brand keek Raffles met open mond aan.

— Is het zoo verbazend? vroeg Raffles lachend.

— Wat wil je daar gaan uitvoeren? riep Brand uit.

— Misschien een weinig voorvoorzienigheid spelen, antwoordde Raffles; ik weet niet wat het is, maar het zien van dezen wandelenden whiskyflesch brengt mij op de gedachte, dat

daarginds iets gebrouwen wordt, dat graaf Humphrey schade zou kunnen berokkenen.

De beide vrienden hadden onder het spreken de Cromwellstreekt bereikt en wandelden nu zwijgend door, totdat zij het fraaie huis bereikt hadden, hetwelk Raffles onder den naam van Lord William Aberdeen bewoonde.

De beide vrienden traden de vestibule binnen en gaven hun overgoed aan den grijzen kamerbediende Gaston, die dadelijk was komen toesnellen.

Daarop begaven zij zich naar hun kamers, om zich te verkleeden, en zich in den rok te steken voor het diner, zooals het in de deftige Engelsche kringen gebruik is.

Toen zij gereed waren, troffen zij elkaar in de groote bibliotheek, die op den fraaien tuin uitzag.

— Blijf je bij je plannen om naar Staffordshire te gaan?

— Dat spreekt van zelf! Als ik eenmaal een voornemen koester, dan moet ik het ook ten uitvoer brengen en spoedig ook. Reken er dus maar op, dat dit voorloopig ons laatste diner te Londen is. Ik wilde morgen reeds vertrekken.

— Hoe denk je daar heen te gaan? Als Lord William Aberdeen, als Lord Lister?

— Wij zullen er heen gaan, zooals wij thans zijn, antwoordde Raffles, maar tevens zullen wij zoo verstandig zijn een koffer met vermommingen mede te nemen, want anders zouden we natuurlijk niet veel verder komen.

— Denk je een bezoek te gaan brengen bij Graaf Tottenham?

— Dat zal wel moeten, omdat ik zijn buurman denk te worden. Ik heb daar toevallig in de buurt een klein landgoed, dat door een van mijn pachters beheerd wordt, en waarop mijn rentmeester het toezicht houdt. Maar met heel veel genoegen zal ik het zeker niet doen, want ik heb een idee, dat onze vriend Tottenham niet al te verzet op mij is.

— Hoe zoo dan?

— Omdat ik op dien dag van de jacht, waarover ik je zooveen sprak, maar al te duidelijk heb laten blijken, hoe ik over hem dacht.

— Ja, je zult er toch niet af kunnen, want dat zou opvallen. Het is nu eenmaal zoo het gebruik op het platteland om elkaar een bezoek te gaan brengen, wanneer men ergens zijn intrek neemt. Zullen wij er alleen heen gaan?

— Neen, ik denk Henderson, onzen chauffeur mede te nemen. Hij kan ons misschien van nut zijn, door zijn kracht en behendigheid.

— Dus wij gaan met ons drieën?

— Neen, er gaat nog iemand mee!

— Wie dan?

— Mijn pikeur!

— Wat moet die daar uitvoeren? Je neemt je koetspaarden toch niet mee, of je rijpaard?

— Mijn koetspaarden neem ik niet mee, maar

daarentegen mijn rijpaard en het jouwe wel degelijk, want we zullen daar wel een paar weken blijven en de omstreken zijn er juist voortreffelijk geschikt om wandelritten te maken, maar daarvoor zou ik mijn pikeur niet mede nemen, want Henderson heeft ook verstand van paarden en zou onze rijdieren gedurende dien korten tijd wel kunnen verzorgen. Neen, de pikeur gaat mede, omdat hij nog wel een en ander met mijn jockey te bespreken zal hebben.

— Je jockey? vroeg Brand verbaasd.

— Ja, vindt je dat zoo buitengewoon?

— Wat ben je van plan?

— Mijn paard te laten meeloopen in de Derby-wedstrijden. Ik kan mij je verbaasd gezicht wel begrijpen, want daar had ik je nog niets van gezegd. Ik zal het je uitleggen: Het had eigenlijk een verrassing voor je moeten blijven, ik zou je op „Goldstar” hebben laten wedden en ik ben zeker, dat je daar geen spijt van zou hebben gehad.

— Het is mij of ik droom! riep Brand uit. Vertel niet alles zoo gauw opeens, want ik kan je werkelijk niet volgen! Je hebt me wel eens van een renpaard gesproken dat „Goldstar” heet, en dat je een jaar geleden gekocht had van den Franschen renstalbezitter Legrand, maar ik heb je daar naderhand nooit meer over hooren spreken en zoo dacht ik dat je het dier alweer van de hand had gedaan!

— Maar daar zou ik jou als mijn secretaris toch in gekend hebben, Brand, riep Raffles uit. Jij hebt toch indertijd ook den aankoop geregeld!

— Dat is zoo, hernam de jonge man. Maar van dat wedden begrijp ik niet veel! Want jij zelf hebt gezegd, dat King Richard buitengewoon snel is! Je zou me dus laten inzetten op een paard, dat hoogstens als tweede zou aankomen.

Raffles legde de hand op den schouder van zijn vriend en keek hem met een eigenaardigen blik in zijn oogen aan.

— King Richard loopt inderdaad zeer hard, zeide hij, daar blijf ik bij, maar ik geloof, dat „Goldstar” harder loopt!

— Lieve hemel, het begint mij te duizelen! riep Brand uit, met zijn handen in zijn welig haar woelend. Als dat zoo is, dan zou toch dat heele mooie plan van den armen Humphrey in duigen vallen?

— Natuurlijk, zou het dat, antwoordde Raffles onverstoort.

— Maar . . .

— Wat maar . . . ?

— Neen — niets — ik wil niet onbescheiden zijn! Het zal later wel voor mij opgehelderd worden, denk ik. Jij kunt niets doen, dat slecht is!

— Je denkt veel te goed over mij, hernam Raffles glimlachend, maar ik verheug me toch

over je gunstige meening. Kom, laten we gaan dineeren en eens zien, wat er in het Hippodrome-Theater te doen is. De aanplakbiljetten zagen er nog al aantrekkelijk uit; — morgensochtend vroeg zullen wij onze koffers pakken.

Daarop verlieten de beide vrienden het huis.

Zij begaven zich naar het Carlton Hotel, waar zij vaak dineerden en gebruikten daar hun middagmaal.

Toen zij, tamelijk vroeg, opstonden om heen te gaan, trad er een kleine man, met een rood, opgezet gelaat en kleine, zwarte muizenogjes binnen.

— Daar is Percy Londale, zeide Brand op fluisterenden toon.

— Niet bepaald dronken, maar ook verre van nuchter, vulde Raffles aan.

— Maar toch eerder dronken dan nuchter, vervolgde Brand.

— Je hebt gelijk! Onze vriend heeft weer een langdurige conversatie met zijn intimus, god Bacchus, gehad.

De jonge graaf, met den hoed achter op het hoofd geschoven en een sigaret als een miniatuur treurwilg uit den hoek van zijn mond omhoog hangend, was de groote eetzaal binnen gedrongen, tot heftige verontwaardiging van de dineerenden, die elkaar fluisterend opmerkzaam maakten op de onbeschoftheid van den binnekomende, die met gedekten hoofde in een der meest beroemde restauratiezalen van Europa durfde binnentreden.

Graaf Percy gaf zijn overgoed aan een toesnellen bediende, die hem scheen te kennen en liet zich aan een tafeltje neervallen, dicht bij den uitgang.

Hij bestudeerde de spijskaart, blijkbaar zonder er al te veel van te begrijpen en gaf eindelijk iets aan den geduldig wachtenden kellner op.

Raffles en Brand hadden hun regenmantels over den arm geworpen en begaven zich naar den uitgang.

Bij het voorbijgaan van het tafeltje, waaraan

de jonge drinkebroer gezeten was, hief deze het hoofd op en keek Raffles met lodderige oogen aan.

Hij stond niet zonder moeite op en hakte:

— Is dat niet Lord William Aberdeen, dien ik het genoeg heb voor me te zien?

— Dit is inderdaad Lord William Aberdeen, graaf Percy, antwoordde Raffles, maar over het genoeg mij te zien, zou te redestwisten zijn. Mij dunkt, dat ik het niet bijzonder op prijs zou stellen een mijner kennissen te ontmoeten, als ik mij in een toestand bevond, zooals gij nu. Ik heb de eer u te groeten.

En zonder den verloopen edelman verder met een blik of een woord te verwaardigen, liep Raffles, op de hielen gevolgd door zijn vriend, de zaal uit, terwijl Graaf Percy Londale, met een onnoozel lachje, als een zak zand op zijn stoel terug viel.

— Een smakelijk individu, bromde Raffles verachtelijk in zich zelf.

— En een waardig vriend van onzen Roger Tottenham, merkte Brand op.

— Wij zullen hem daar stellig nog wel eens ontmoeten, denk ik.

— Laat het niet al te dikwijls zijn, want ik weet niet, of ik mij zou kunnen inhouden, als de kerel zich tegenover jou of mij in eenig opzicht vergat.

— Dat zal hij wel uit zijn hoofd laten.

— Maar als hij ons eens in zijn dronkenschap beleedigt?

— Dat zou leelijker zijn, omdat de Engelsche wetten van eer nu eenmaal geen verschil kennen in een beleediging in dronkenschap of nuchtheid toegevoegd — maar ik voor mij vind het zeer oneerlijk, om notitie te nemen van hetgeen iemand in een staat van halve bewusteloosheid zegt.

Al pratende waren de beide vrienden door de drukste straten van Londen geloopt en hadden zij het Hippodrome-Theater bereikt, een der fraaiste specialiteitentheaters te Londen, waar zij een gedeelte van de voorstelling bijwoonden.

Weet U, dat de etiketten der
DUBEC-verpakking recht geven op
Kunstkleurfoto's van Filmsterren
in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.

HOOFDSTUK III.

Op „Aberdeen Hall”.

Den volgenden morgen waren Raffles en Brand zeer vroeg opgestaan en reeds om zes uur waren zij druk bezig met het pakken van hun koffers.

Uit eenige geheime bergplaatsen in den wand van hun slaapkamers, die zelfs het meest geoefende oog niet zou hebben kunnen ontdekken, haalden zij eenige verkleedingen, pruiken, baarden en andere benodigdheden om zich onkenbaar te maken, die zij zorgvuldig inpakten.

— Heb je Henderson al gewaarschuwd, dat hij zich gereed moet houden, Brand? vroeg Raffles, terwijl hij een houtvesterscostuum opvouwde en inpakte.

— O ja, ik heb hem al bezig gezien met het gereedmaken van de groote auto, hij kan ieder oogenblik voor de deur komen.

— En de pikeur, Blackman?

— Ik heb nog gisteravond, dadelijk nadat wij thuis waren gekomen, telefonisch mijn instructies gegeven. Hij zou om zeven uur hier zijn, om gezamenlijk met ons naar den trein te gaan. Maar nu wij het toch over Blackman hebben, vertel mij eens even: Is hij tot dusverre de eenige, die iets van het geheim van je renpaard afweet?

— Natuurlijk mijn jockey ook, antwoordde Raffles. Maar er is hier geen kwestie van een geheim, zooals dat van Humphrey Stanley, want mijn paard oefent iederen dag wel met acht of tien andere op de groote weide, waar de meeste renstalbezitters uit den omtrek hun paarden laten trainen. Het was natuurlijk wel mogelijk geweest, dat een onzer wederzijdsche vrienden jou over het paard gesproken had en dan was de aardigheid van de verrassing er af geweest — wat zij trouwens thans ook is.

— Dat geloof ik niet, want ik meen dat er mij nog een veel grooter verrassing te wachten staat, dan die jij mij wilde bereiden.

— Dat zal van de omstandigheden afhangen. Ziezoo, de koffers zijn gepakt. Nu is het wachten alleen op Blackman.

Alsof hij op het noemen van zijn naam gewacht had, trad op dat oogenblik, na te hebben geklopt, de pikeur binnen.

Blackman droeg alle mogelijke kenteekenen van zijn beroep en zelfs een leek zou op een mijl afstands in hem den paardenman hebben herkend.

Hij had een open, eerlijk gezicht, met helder blauwe oogen, die telkens begonnen te schitte-

ren, zoodra hun eigenaar maar een prachtigen volbloed te zien kreeg.

Zijn glimmend zwart haar was precies in het midden gescheiden en eindigde aan zijn slapen in twee keurig gesneden korte bakkebaardjes, die met een flauwe bocht tot dicht bij de mondhoeken doorliepen.

De waarheid gebiedt te zeggen, dat de beenen van dezen braven kerel vervaarlijk krom waren, waarschijnlijk een gevolg van het feit, dat hij reeds van zijn derde jaar paard reed en de oogenblikken, welke hij niet in het zadel zat, wel kon tellen.

Zijn vrienden vertelden van hem de aardigheid, dat hij eens op een jachtpartij, die tot laat in den avond duurde en waarbij hij nog al diep in het glas had gekeken, vergat af te stijgen en met paard en al onder de dekens kroop.

Men heeft dit nooit kunnen bewijzen, maar het is en blijft een feit, dat Blackman zich nooit gelukkiger gevoelt, dan wanneer hij de glanzende zijden van een schoon paard tusschen de knieën voelde.

— Hier ben ik, mylord, zeide Blackman bescheiden, terwijl hij eenige passen over den drempel deed, zijn pet tusschen de vingers ronddraaiend.

— Het doet mij genoegen, dat je zoo precies op tijd bent, Blackman, zeide Raffles vriendelijk.

— Mijnheer Brand heeft mij al eenigszins op de hoogte gesteld, mylord! Wij gaan naar „Aberdeen Hall” naar ik hoor.

— Juist, en ik wilde wel dat je daar bleef tot den Derbydag, zoodat ik er zeker van kan zijn, dat ook O'Connor zijn werk goed doet.

— Mag ik vragen, mylord, wie hem tot dusverre onder zijn toezicht heeft gehad?

— De chef van de oefenplaats, antwoordde Raffles. Ik vertrouw hem ten volle en hij is een zeer bekwaam man, die een ondervinding van jaren heeft. Maar nu ik er zelf ook heen ga, wilde ik liever dat jij zelf ook eens gingt kijken, omdat ik er van overtuigd ben, dat jij toch de laatste hand aan de voorbereidselen moet leggen.

De pikeur bloosde van plezier en boog diep.

— Het doet mij genoegen, mylord, en het vereert mij dat gij zooveel vertrouwen in mij stelt. En als het paard werkelijk nog is vooruitgegaan, sedert ik het voor een paar maanden geleden zag loopen, dan beloof ik u, dat O'Connor en ik

u dit jaar de zes duizend pond zullen laten winnen. Ik heb een week geleden een briefje van onzen jockey gehad en daarin schreef hij mij, dat den vorigen dag bij het oefenen onze vos de merrie van de Tottenhams in den eindspurt met een volle lengte verslagen heeft.

Raffles glimlachte tevreden toen hij antwoordde:

— Dat is al heel aardig, maar het paard moet meer doen! Vergeet ook niet, dat de jockey van Tottenham de merrie met opzet kan hebben ingehouden, om ons ten opzichte van haar snelheid te bedriegen.

— O'Connor vreesde dat ook, schreef hij mij, zeide Blackman, maar hij kreeg den indruk, dat de jockey van graaf Roger alles uit de merrie haalde wat er maar in zat.

— Nu, zooveel te beter, antwoordde Raffles. Hebt gij uw valies bij u, zoodat wij dadelijk kunnen vertrekken?

— Ja, mylord, daar had ik op gerekend, mijn vrouw heeft het een en ander ingepakt en ik ben wel voor een week voorzien.

— Mooi zoo! Brand, dan zullen wij gaan ontbijten. Blackman, jij kunt je vrouw nog wel eens goeden dag gaan zeggen, want er zal nog wel een half uur voorbijgaan, de trein vertrekt om kwart voor acht en Henderson rijdt den afstand naar het station gemakkelijk in een kwartier.

De pikeur boog en verliet het vertrek, terwijl Raffles en Brand zich naar de ontbijtkamer begaven, en daar het stevige „breakfast” gebruikten, dat men in Frankrijk met den naam van diner zou bestempelen.

Toen zij bijna gereed waren klonk voor het huis het getoeter van de prachtige auto.

Brand trad op het raam toe en schoof het gordijn een weinig terzijde.

— Daar is Henderson, riep hij uit. Hij straalt van genoegen, dat hij je weer eens rijden kan, want je hebt in den laatsten tijd niet veel van de auto gebruik gemaakt.

— Nu, hij kan nog een geheele week lang stralen, want hij gaat nu mee, hernam Raffles lachend. Hij kan daar zijn hart ophalen op de prachtige wegen van Staffordshire.

— Neem je den wagen in een goederenwagon mee, of laat je hem door Henderson daarheen rijden?

— Ik heb den chauffeur gisterenavond nog een wagon laten afhuren, voor onze auto en onze koffers, hij kan er dan zelf voor alle veiligheid bij blijven.

— Dan mogen wij nu wel wat voort maken, want we hebben nog maar vijf en twintig minuten.

— Vooruit dan maar, riep Raffles vroolijk uit, en moge dit reisje twee jonge menschen gelukkig maken.

Zij namen haastig hun handvaliezen en be-

begaven zich naar de voordeur, waarheen de koffers reeds door den bottelier en Gaston waren geslept.

— Henderson, help eens, riep Raffles zijn reusachtigen chauffeur toe, die dadelijk kwam toesnellen. Die beide koffers daar moeten mede. Haast je wat, want we hebben niet veel tijd.

— Uitstekend, mylord, antwoordde de chauffeur.

En alsof het peulschilletjes waren nam hij een voor een de zware koffers op zijn geweldige schouders en droeg ze naar de auto.

Blackman had zich ook bij zijn meester gevoegd. Raffles nam hartelijk afscheid van den ouden Gaston, die reeds zoovele jaren in zijn dienst was en eenige oogenblikken later reed de auto in volle naart naar het Victoria Station.

Raffles nam de kaartjes, terwijl Brand en Henderson voor het inladen van de prachtige auto zorgden.

De paarden, die Raffles zou meenemen, waren reeds den avondte voren naar het station gebracht en gedurende den nacht ondergebracht in den stal die voor dergelijke gelegenheden is gebouwd.

Ook deze schoone dieren kregen een plaats naast de auto en Blackman begaf zich bij de prachtige dieren.

Precies op tijd vertrok de trein en bracht de reizigers in minder dan een uur tijds, dwars door het schoone Engelsche landschap naar Staffordshire.

Het was een heerlijke dag en de vier reizigers snoeven met genot de frissche morgenlucht op.

— Het is vreemd, zeide Raffles, maar als ik hier eenmaal ben, dan kost het mij altijd de grootste moeite om naar het rumoerige Londen terug te keeren en toch zou ik de hoofdstad van Engeland met geen andere als woonplaats willen ruilen.

— Zoo gaat het mij ook, zeide Brand, ik houd zeer veel van Londen en ook van de natuur. Als ik hier ben verlang ik altijd naar de Hoofdstad der Wereld en als ik daar ben, wenschte ik buiten te zijn!

— Wat zeggen wil, dat de mensch een on-dankbaar wezen is en eigenlijk noch het een noch het ander verdient, merkte Raffles wijsgeerig op.

Daarop wendde hij zich tot Blackman met de vraag:

— Zijn de paarden goed overgekomen?

— Uitstekend, mylord. Zij zijn alleen een beetje ongedurig, wat van zulke levendige rakers niet te verwonderen is.

— Zijn zij al uitgeladen?

— Ja zeker, mylord.

— Stal ze dan maar zoolang bij het station, en ga ze aanstonds met O'Connor halen. Aha, daar komt Henderson al met de auto aanrijden.

— Gaan wij dadelijk naar „Aberdeen Hall”? vroeg Brand.

— Ja, ik verlang er naar, je den goudvos te laten zien en je eens te toonen, wat het dier vermag.

De drie mannen stapten in de auto, die nu was voorgereden en daarop begon de tocht langs langs de heerlijke breede wegen van het graafschap, tot de wagen na ongeveer een half uur te hebben gereden, stilstond voor een fraai, modern gebouwd landhuis, dat twee verdiepingen had, in het midden van een zeer groot park gelegen.

De auto reed den breeden, met prachtige Linden bezetten weg op en hield toen stil voor het terras, dat zich voor het gebouw uitstrekte.

Dadelijk kwam een tuinman toesnellen, die beleefd zijn pet afnam en de bezoekers met schitterende oogen aanzag.

— Zijt gij het waarlijk, mylord? riep hij verheugd uit.

— Ja, goede vriend, je vergist je niet, antwoordde Raffles vriendelijk. Ik kom eens een kijkje nemen. Gaat alles hier goed?”

— Voortreffelijk, mylord. Het gewas staat zoo goed als het in geen jaren gestaan heeft. En gij zult verbaasd zijn over de serre.

— Waar is O'Connor?

— Die is, geloof ik, juist naar het oefenveld gegaan, mylord.

— Dat treffen wij dan. Kom Brand en Blackman, wij zullen eens gaan zien, wat de vos er vandaag van terecht brengt. Weet je den weg, Henderson?

— Neen, mylord, ik moet bekennen, dat ik dien niet ken. Van het station af kon ik mij niet vergissen, maar waar het oefenveld ligt, weet ik waarlijk niet.

— Schuif dan op, dan zal ik achter het stuurwiel gaan zitten, beval Raffles.

Hij bracht de auto in beweging en deze reed denzelfden breeden weg weer terug, sloeg toen rechts af, volgde een tijdlang den zijweg en hield stil voor een witgeschilderd hek, dat toegang gaf tot een vrij breeden zandweg, die zich onder dicht geboomte verloor.

— Hier kunnen we niet verder, zeide Raffles, terwijl hij de auto deed stilstaan.

Allen stapten uit.

— Henderson, wacht hier tot wij terugkomen, beval Raffles den chauffeur. Wij zullen ongeveer een half uur wegblijven. Als het later wordt, kun je denzelfden weg terugkeeren, dan zullen wij wel wandelen.

Hij opende nu het witte hek met een sleutel, dien hij bij zich droeg en de drie mannen gingen er door en volgden geruimen tijd den zandweg, tot zij plotseling aan hun rechterhand door het geboomte een groote open plek ontwaarden.

De weg maakte hier en bocht en vijf minuten later stonden zij voor een zeer groote weide,

die aan alle zijden door hoog opgaand geboomte en struikgewas omringd was.

Nieuwsgierig lieten de drie mannen hun blikken over het onmetelijk groene tapijt dwalen.

Het veld had den vorm van een languitgetrokken vierhoek en zij stonden aan de smalle zijde daarvan.

Aan den overkant, nauwelijks zichtbaar, bewogen zich snel een aantal zeer kleine figuurtjes, twee naast elkander, dan eenige ruimte, dan weer een en ten slotte in een groepje nog tien of twaalf. Het waren de staljongens, die de paarden hunner meesters afreden.

De beenen van de dieren waren niet te zien, doordat het veld een weinig glooide en het gras midden op de weide hoog was opgeschoten, zoodat het leek, alsof de paarden door een onzichtbare hand zeer snel over het grastapijt werden geschoven.

Maar nu hadden zij den hoek van het veld bereikt en kwamen snel naderbij, steeds grooter wordend.

De snel op en neer zwaaiende armen van de pikeurs, die allen in hun hemdsmouwen waren, konden nu duidelijk worden waargenomen.

Weer een hoek — en toen kwam het gansche peleton paarden, snuivend en met bliksemende oogen als een stormwind aanvliegen.

De grond dreunde van het gestamp der hoeven.

De jongens leunden zoover mogelijk voorover op den nek hunner dieren en hun sterk opgetrokken knieën bereikten bijna hun schouders.

— Waar loopt „Goldstar” nu? vroeg Brand nieuwsgierig, terwijl hij vol bewondering het fraaie schouwspel gadesloeg.

— Achter de twee eerste paarden, die vlak naast elkaar loopen, antwoordde Raffles.

Brand keek nieuwsgierig toe.

Zij waren door een heg en een vrij breede sloot van de oefenbaan gescheiden.

De goudvos scheen zonder eenige inspanning te loopen en O'Connor, de jockey, maakte geen enkel oogenblik van de karwats gebruik.

Met ongelooflijke snelheid vloog de troep paarden als een stormwind voorbij de toeschouwers en spoedig zwenkten ze den anderen hoek weder om, om thans weder hoe langer hoe kleiner te worden en zich aan den anderen kant van het veld voor te doen als zeer kleine speelgoedfiguurtjes.

Toen zij voor den tweeden keer naderden, liep de goudvos vooraan.

Hij scheen zonder eenige inspanning de twee vooraan loopende paarden te hebben ingehaald.

Maar nu hielden alle jockey's hun rijdieren in en stapvoets naderde nu de troep.

Zoodra O'Connor onder het bereik van zijn stem was gekomen, riep Raffles hem toe:

— Hoe is het met den vos, O'Connor?

Verrast keek de jonge jockey op.

— Zijt gij het, mylord? riep hij verheugd uit. Ik ben blij, dat gij eens komt kijken!

Hij wachtte even tot alle anderen van zijn collega's voorbij waren gereden, sprong toen uit het zadel en zeide op zachten toon:

— De vos is in den besten vorm, mylord. En als gij niet met den prijs gaat strijken, dan wil ik mijn geheele leven geen voet meer in den stijgbeugel zetten.

Blackman had zich met behulp van een langen stok over de sloot heengezet en betastte nu het paard overal.

Hij streek het langs de fijne gespierde beenen, klopte het op de als zijde glanzende achterhand, wreef het liefkoozend over den neus, keek het onderzoekend in de fel glinsterende oogen en luisterde met de grootste aandacht naar de ademhaling van het dier.

— Het is merkwaardig, zeide de pikeur toen, als het dier pas uit den stal kwam, zou het onmogelijk rustiger kunnen ademhalen en het staat toch pas stil.

— En wat zeg je van die spieren? riep O'Connor verheugd uit.

— Geen ons te veel en geen ons te weinig, soepel en veerkrachtig als van staal, en zie mij die diepe borst eens aan en die verbazende voorhand.

— Het is inderdaad een edel dier, riep Brand vol bewondering uit. Het heeft buitengewoon schoone lijnen en de rakker kijkt alsof hij ons begrijpt en heel goed weet, dat wij het over hem hebben.

— Dacht gij soms van niet, mijnheer? zeide de jockey, terwijl hij Brand bestraffend aankeek. „Goldstar” is verstandiger dan menig mensch. Ik verzeker u dat hem geen woord ontgaat, van wat er over hem gesproken wordt. Ik ben dezer dagen eens zoo onvoorzichtig geweest te zeggen, dat hij lui was geweest, waar hij bij stond en toen heeft hij den geheelen dag geen bosje haver, zoo groot als mijn vuist willen eten.

— Ha, ha, ha, riep Brand lachend uit, ik geloof dat je ons maar wat vertelt, O'Connor.

— Geloof je mij niet, mijnheer Brand? riep de jockey verontwaardigd uit, ik verzeker u toch, dat het de heilige waarheid is.

— Hij heeft gelijk, Brand, zeide Raffles kalmereind. Ik zelf twijfel er geen oogenblik aan, of „Goldstar” verstaat alles wat je over hem zegt. Ben je tevreden over den gemaakten tijd, O'Connor?

— Heel tevreden, mylord, de goudvos heeft gisteren de mijl geloopt in een tijd die nog een paar seconden binnen dien van „Bullfinch II” was. U weet wat ik bedoel?

— Ja, O'Connor, ik begrijp je. Je bedoelt zeker op dien gedenkwaardigen dag. Maar hij is van vijftien Juni 1918, toen dat beroemde paard alle vroegere records sloeg.

— Juist, mylord. En als nu onze „Goldstar”

nog enkele seconden binnen dien tijd is gebleven, dan behoef ik u zeker niet te zeggen, dat zijn kansen er voortreffelijk voorstaan.

— Mooi zoo, O'Connor. Slaap je nog altijd in den stal bij het paard?

— Mylord, ik blijf dag en nacht bij hem en er zou heel wat moeten gebeuren eer zij mij van den vos weglukken.

— Zooveel te beter. Heb je soms opgemerkt of de andere jockey's de snelheid van „Goldstar” hebben bespeurd?

— O, daar kunt ge wel zeker van zijn, mylord! Zij zijn allemaal jaren bij het vak en zij weten uitstekend wat zij aan den vos hebben. Gij moet ze de hoofden bij elkaar zien steken na iedere oefening, als ik hen zonder veel moeite weer eens voorbij ben gereden.

— Ik dank je voor je inlichtingen, O'Connor, breng dan nu den vos maar gauw naar den stal, want je zult vandaag wel niet meer met hem oefenen.

— Neen, mylord, hij heeft zijn portie beet.

— Als mylordt het goed vindt, wilde ik maar meteen medegaan, zeide Blackman, terwijl hij zijn bolrond hoedje afnam.

— Ga je gang, Blackman, zeide Raffles, je zult wel heel wat met O'Connor hebben af te spreken. Ik beveel „Goldstar” in jullie zorgen aan.

O'Connor sprong weer in het zadel en Blackman vatte het renpaard bij den teugel.

Met bewondering keek Brand de groep na.

— Wat een actie zit er in dit dier! riep hij uit. Een en al kracht en moed. Ik heb den appelschimmel van onzen vriend Humphrey nooit gezien, maar ik kan mij bijna niet voorstellen, dat het dier zoo goed is als jouw paard.

— O, het scheelt maar heel weinig, hernam Raffles, en wat het uiterlijk betreft, moet ik eerlijk erkennen, dat „King Richard” mijn vos nog ver achter zich laat. Ik heb heel wat renpaarden gezien, maar daaronder nooit een dier met zulke volmaakt edele vormen!

— Je maakt me nieuwsgierig en ik hoop, dat wij dat wonderpaard spoedig te zien zullen krijgen.

— Vandaag niet meer, denk ik.

— Waarom niet?

— Omdat de duisternis zou vallen, voor we het te zien kregen.

— Wat zou dat? vroeg Brand verbaasd, we zijn toch niet bijziende?

— Neen, maar mijn camera is dat wel eenigszins, zeide Raffles kalm.

— Ga je het beest dan fotografheeren?

— Ja, dat kan altijd te pas komen.

— Dat doe je natuurlijk met een of ander doel!

— Daaraan kon je wel eens gelijk hebben, maar ik kan je nu nog niets naders zeggen.

Kom, laten wij nu naar huis gaan, want de rit heeft mij wel wat vermoeid gemaakt.

De beide mannen verlieten het oefenveld en keerden langzaam terug tot aan het hek waar de auto nog steeds op den zijweg wachtte.

— Rijd maar naar huis, Henderson, beval Raffles.

Ze stapten in en de auto bracht hen in weinige minuten weder naar „Aberdeen Hall” terug, waar een stevige lunch hen wachtte.

HOOFDSTUK IV.

Op bezoek bij graaf Tottenham.

Nadat zij den maaltijd gebruikt hadden, zeide Raffles:

— Nu zal ik je eerst even deze bezitting laten zien, die je, geloof ik, nog niet kent en dan gaan we naar onzen besten vriend Tottenham om hem een beleefdheidsbezoek te brengen.

— Ik ken dit landgoed inderdaad niet, en dat is niet te verwonderen, want je hebt er geloof ik wel twintig!

— Dat is een beetje overdreven, antwoordde Raffles lachend, ik heb er maar acht in verschillende gedeelten van Engeland, waarvan drie in Schotland en drie in Ierland.

— Is dit je grootste bezitting?

— O neen, bij lange na niet. Een mijner bezittingen in Schotland is zeker tienmaal zoo groot. Die ken je trouwens, want we hebben er menigmaal samen gejaagd. Ik heb dit landgoed overigens pas eenige maanden geleden gekocht en ik had je er van den zomer bij wijze van verrassing heen willen brengen, maar dat is nu ook al weer in het water gevallen, dat heb je allemaal aan Tottenham te danken.

— Nu, ik geloof wel, dat ik je heerlijke landgoed even fraai zal vinden, al heb je er geen verrassing van gemaakt. Laat ons maar gauw op weg gaan.

Raffles en Brand begaven zich nu allereerst naar de groote modelboerderij, die op eenigen afstand van het heerhuis was gelegen.

De eerste liet zijn vriend daar niet zonder trots een paar dozijn prachtige Hollandsche koeien zien, benevens eenige voortreffelijke Belgische werkpaarden, die vreedzaam aan het hooi in de ruif knabbelden.

Hij toonde hem de geheele inrichting; de melkkamers, de kamer waar de melk tot boter gekarnd werd, vervolgens den moestuin, de vette weiden, den boomgaard vol van de prachtigste vruchtboomen en ten slotte de stallen, waar de koetspaarden en het edele renpaard „Goldstar” gestald stonden.

Het dier stond nu rustig tusschen de boomen in zijn box en deed zich te goed aan een portie haver die O'Connor met zorg voor hem had uitgezocht.

Zijn goudbruine huid glansde als zijde en hij keek met zijn schrandere oogen den bedrijvigen jockey aan, als begreep hij alles wat zijn kleine meester voor hem deed.

Brand streelde het schoone dier vriendelijk over den fraai gebogen hals en zeide:

— Ik heb in mijn leven al veel mooie renpaarden gezien, maar „Goldstar” klopt ze allen, wat het uiterlijk betreft.

— Wacht tot je „King Richard” gezien hebt, zeide Raffles.

— Dat hoop ik dan ook nog te doen voor het paard over eenige weken te Epsom uitkomt, antwoordde Brand.

De beide mannen verlieten nu de stallen, nadat Raffles nog eenige woorden met den jockey gewisseld had, die zich geen tien stappen van zijn paard verwijderde, en er met vaderlijke liefde voor zorgde.

Zij maakten een wandeling langs de akkers, tot zij den top van een kleine hoogte bereikten, waar Raffles zijn vriend op een groot wit huis in de verte wees.

— Dat is het huis van Roger Tottenham, zeide hij.

— Hij is dus je buurman?

— Mijn onmiddellijke buurman, in dien zin, dat zijn akkers aan de mijne grenzen. Dat witte paaltje daar geeft de grens aan en als je goed toeziet, kan je ook de heg zien, die zijn tuinbezittingen van de mijne scheidt.

— Het huis schijnt dichtbij te liggen?

— In vogelvlucht is het hier zeker een half uur loopen vandaan, gerekend van het punt af vanwaar we nu staan. Maar de straatweg, waaraan zijn huis en het mijne liggen, maakt hier een groote bocht, die den afstand met een kwartier ongeveer vermeerdert.

— En het Paviljoen van Graaf Humphrey Stanley, kun je dat van hieraf niet zien?

— Dat kun je niet, ofschoon het veel dichterbij ligt. Draai je om, zie je daar die rij hoge boomen? Welnu, daar vlak achter ligt het kasteel van de Stanley's, dat den jongen graaf helaas nog maar voor een zeer gering gedeelte

toebehoort, en het paviljoen, dat hij nu met zijn paar bedienden bewoont.

— Zou hij niet dezer dagen eens komen opdoemen?

— Daar reken ik stellig op! Het loopt nu naar den Derby-dag en het spreekt dus vanzelf, dat het er nu op aan komt, alle aandacht te wijden aan het paard, waarvan hij zijn redding verwacht.

— Denk je er een bezoek te gaan brengen?

— Zeker, zoodra ik daartoe in de gelegenheid ben. Maar eerst moet ik eens een kijkje gaan nemen bij Tottenham. Kom, laten we terugkeeren en ons aankleeden.

Langzaam wandelden zij terug te midden van het reeds opgeschoten gras dat zachtjes wuifde, bewogen door den zoelen Meiwind.

Op „Aberdeen Hall” teruggekomen, kleedden zij zich zorgvuldig aan en omstreeks vier uur liet Raffles Henderson met de auto voorkomen.

— Waar moet ik u heen rijden, mylord? vroeg deze zoodra hij zijn meester van het terras zag afdalen.

— Ben je al eens naar „Tottenham Hall” geweest? vroeg Raffles.

— Ik geloof het wel, mylord — een paar jaar geleden. Het ligt immers aan den grooten straatweg? Een groot wit huis. Gij hebt er eens gejaagd, als ik het mij wel herinner.

— Dat is ook zoo. Je kunt niet missen, als je den straatweg maar volgt. Ik zal je trouwens wel waarschuwen!

Zij stegen beiden in en de auto snorde al spoedig in snelle vaart over den prachtig onderhouden straatweg, die aan weerszijden met eeuwenouden boomen was beplant.

Zonder dat Raffles hem had behoeven te waarschuwen matigde Henderson de snelheid van de auto, zoodra het groote witte landhuis in het gezicht kwam.

De wagen draaide het monumentale hek binnen en stond stil voor de hardsteenen trap, die naar een breed bordes voerde, aan welks eene zijde zich de zware eikenhouten deur bevond.

— Bel aan, Henderson, en neem onze kaartjes mee, zeide Raffles.

De chauffeur was van zijn zetel gesprongen, nam de beide visitekaartjes aan en trad op de deur toe.

Zwaar galmde de bel door het groote huis, toen hij haar had overgetrokken.

— Die Henderson is merkwaardig, zeide Raffles zachtjes tot Brand, wat hij aanraakt, maakt een geluid alsof er een kanon wordt afgeschoten. De brave kerel luidt alsof er brand is.

Dat scheen de stijf in het goud zittende livreebediende ook te meenen, die na eenigen tijd de deur opende, want de man keek vrij zuur, toen hij vroeg, wat de luidruchtige bezoeker verlangde.

Zijn gelaat nam echter dadelijk een geheel

andere uitdrukking aan, toen hij de prachtige auto in het oog kreeg, die stond te wachten.

— Goede vriend, zeide Henderson, die niet gewend was, veel plichtplegingen te maken, breng deze kaartjes aan uw meester en zeg hem dat de mijne hem gaarne een bezoek zou willen brengen.

De livreebediende wierp een blik op de beide kaartjes en maakte een stijve buiging, die waarschijnlijk bedoeld was als hulde aan de fraaie blauw gelakte auto.

Daarna liep hij Henderson zonder een woord te spreken voorbij, daalde de steenen trap af, opende, blijkbaar als bewijs van zeer groote hoogachting, eigenhandig het portier en verzocht den bezoekers op onderdanigen toon, om hem te willen volgen.

Raffles en Brand stegen uit en schreden achter den bediende de marmeren vestibule van het landhuis binnen.

— Moet ik wachten, mylord? vroeg Henderson.

— Kom over een half uur ongeveer maar weer terug, zeide Raffles.

En daarop viel de zware eikenhouten deur weder dicht.

— Mag ik mylord verzoeken, eenige oogenblikken geduld te oefenen? zeide de bediende, dan zal ik mijn meester van uw bezoek op de hoogte gaan stellen.

— Doe dat, vriend, zeide Raffles.

De man verwijderde zich en de beide vrienden hadden nu allen tijd om de vestibule in oogenschouw te nemen.

— Alles marmer, zoo ver het oog reikt, zeide Brand zacht.

— Ja, daar heeft Tottenham een voorliefde voor. Hij is zeer rijk en hij schijnt zijn geld voornamelijk in paarden en in marmer te steken. Ik zie dat hij er sedert een paar jaar geleden nog eenige wapenrustingen bij heeft geplaatst, toen waren het er zes en nu niet minder dan tien.

— Is hij van ouden adel? vroeg Brand.

— Ja, dat gaat nogal — een zijner voorouders heeft mede gedaan aan de Kruistochten. Ik heb trouwens nooit erg veel met dit geslacht op gehad. Wij weten nu eenmaal dat de heeren edelen in de middeleeuwen tamelijk ruw optraden en van het mijn en dijn een vrij ruime opvatting hadden. Maar de Tottenhams hebben dat overdreven — het waren roofridders van de echte soort! Steeds in verzet tegen den wettigen koning en altijd er op uit door een of anderen sluwen zet, hun bezit te vergrooten. Men verhaalt dat een van de Tottenhams, tijdens den laatsten oorlog met Frankrijk de Engelsche regeering voor eenige millioenen heeft opgelicht bij de levering van levensmiddelen voor de vloot. Maar ik zou dat niet graag verder vertellen, want ik ben er niet bij geweest!

Op dat oogenblik keerde de bediende weder terug en trad op de bezoekers toe.

— Mijn meester laat u vriendelijk vragen mij te willen volgen en u bij hem te laten brengen. Hij verlangt zeer u te zien.

Raffles maakte als eenig antwoord een veel-beteekenend gebaar en nu ging de bediende hen voor over een breede, langzaam zich wentelende, eveneens marmeren trap, naar een groot portaal, dat ook met marmeren platen belegd was en waarop verscheidene deuren uitkwamen.

Hij stak dit portaal dwars over en opende een zeer groote vleugel deur, terwijl hij met luider stem de namen der bezoekers aankondigde.

Raffles en Brand traden binnen, waarop de bediende zich verwijderde.

Het hooge vertrek, dat zij nu betraden, zag op het prachtige park uit en door de ramen kon men juist even het met roode pannen belegde dak van Raffles' bezitting zien.

Het was een vrij somber vertrek, met door de jaren bijna zwart geworden eikenhouten beschot en een goudlederen behang daarboven, dat bijna geheel verdween onder de talrijke wapenrekken, afgewisseld met schilderijen in breede, zware lijsten, en die voor het meerendeel jacht- en oorlogstafereelen voorstelden.

Daar de kamer op het noorden uitkeek, drong de zon er slechts zelden door, hetgeen er niet weinig toe bijdroeg om aan het vertrek een grauw en somber aanzien te geven.

In dit vertrek, dicht bij een der drie breede, dubbele ramen, waren drie menschen gezeten, twee mannen en een jong meisje.

Een der mannen was graaf Roger Tottenham. Toen hij opstond om de bezoekers tegemoet te gaan, kon men pas goed over zijn buitengewoon hooge gestalte oordeelen.

Zijn rood, opgezet gelaat, dat veel geleek op dat van een bulldog, toonde maar al te zeer aan, welke de geliefkoosde hartstocht van zijn bezitter was.

De kleine, grijze oogen keken boven dikke wangen uit en waren overschaduwd door geweldig borstelige wenkbrauwen, die er als ware luifels bovenuit staken.

Ofschoon graaf Roger bijna zestig jaar was, begon zijn haar nog slechts zeer weinig te grijzen.

Een zijner geweldige handen hield een monsterachtig groote sigaar vast.

De andere man in het vertrek was niemand anders dan Percy Londale, dien graaf William Aberdeen nog den vorigen dag in verre van nuchteren toestand in het Carlton Hotel had aangetroffen.

De heer des huizes trad met dreunende schreden op de bezoekers toe, en het leek of de ramen trilden, toen hij hen met daverende stem welkom heette.

— Blijft gij hier lang, mylord? vroeg hij, ter-

wijl hij zijn breede, vleezige hand op Raffles' schouder legde.

— Een paar weken minstens, antwoordde deze.

— Een wien hebt gij daar mede gebracht? ging Tottenham door, terwijl hij zijn waterige grijze oogen op het gelaat van Brand vestigde. O, ja, ik weet het al, dat is uw secretaris, nietwaar?

Brand boog ten teeken van bevestiging.

Nu pas scheen het den graaf in te vallen, dat er zich ook nog een dame in het vertrek bevond.

— Gij kent mijne dochter immers? vroeg hij achteloos.

— Ik heb het genoeg gehad twee jaar geleden bij onze jachtpartij op uw bezitting met mejuffrouw uw dochter te mogen kennismaken, zeide Raffles, terwijl hij op het jonge meisje toetrad en haar hartelijk de hand drukte, en ik heb er na dien tijd altijd vurig naar verlangd de kennismaking te hernieuwen.

— Maakt gij ook al complimentjes, mylord? vroeg het meisje op zacht verwijtenden toon.

— O, geloof dat niet, miss, antwoordde Raffles haastig, dat ligt waarlijk niet in mijn bedoeling. Ik heb er werkelijk naar verlangd u weder eens te zien en te spreken.

Het jonge meisje boog het hoofd, na een dankbaren blik op den spreker te hebben geworpen.

De jonge graaf Stanley had waarlijk niet te veel van haar uiterlijk gezegd!

Mathilde Tottenham bezat inderdaad bekoorlijke, zachte trekken, zooals men ze veel afgebeeld ziet op de schilderstukken van Gainsborough, den Engelschen vrouwenschilder bij uitnemendheid.

Het onberispelijk ovaal van haar lief gezichtje werd omringd door een krans goudblonde haren, zoo dik en overvloedig, dat zij slechts met moeite in bedwang waren te houden.

In haar groote blauwe oogen lag nu een uitdrukking van verborgen smart, waarvan Raffles de oorzaak maar al te bekend was.

Hij drukte de kleine hand, die zij hem had toegestoken, lang en hartelijker, dan voor een eerste bezoek volstrekt noodzakelijk is en zeide op warmen toon:

— Ik hoop nog gelegenheid te hebben, miss, lang en vrijuit met u te kunnen praten.

— Aan mij zal het niet liggen, mylord, antwoordde het lieve meisje, gij weet, dat ik in uwe gesprekken altijd het grootste genoegen heb gevonden.

— Goed, goed, goed, meisje, zeide de oude graaf ongeduldig, dat komt later wel, maar nu leggen wij beslag op onzen buurman.

Tilly begreep den wenk en verliet het vertrek, na voor de bezoekers een bevallige buiging te hebben gemaakt.

Raffles keek haar even na en zette zich toen

in den stoel, dien de oude graaf Tottenham hem had aangewezen.

Daarop liep de heer des huizes naar een wandkastje, opende dat met een sleutel, die hij uit den zak haalde en nam er een paar flesschen whisky en port, een paar glazen en een kistje sigaren uit.

— Ik zal er maar geen hofmeester bij halen, zeide hij met zijn schor klinkende stem, onder burens behoefte men, dunkt mij, zooveel omslag niet te maken.

Een fijn glimlachje speelde om de lippen van Raffles, toen hij zeide:

— Dat ben ik met u eens. Hofmeesters zijn soms lastige potkijkers en bemoeien zich met dingen, die hun niet aangaan. Wat ik zeggen wilde, uw dochter heeft niet meer die frissche roode kleur, die ik een paar jaar geleden zoo bewonderde. Ik hoop toch niet, dat zij lijdende is?

— Grillen, anders niets! gromde graaf Tottenham. Heb ik gelijk of niet, Londale?

Graaf Percy haalde de schouders op, zonder iets te antwoorden, terwijl hij zijn glas port in enkele teugen naar binnen sloeg.

— Alle jonge meisjes van tegenwoordig loopen altijd met onmogelijke nieuwerwetsche denkbeelden rond, vervolgde graaf Tottenham brommend. Dat was in mijn tijd heel anders. Toen deden die blagen wat hun ouders verlangden en zouden het wel uit haar hart hebben gelaten iets te doen tegen den wil van hun vader.

Plotseling viel hij zich zelf in de rede en wendde zich meer in het bijzonder tot Raffles, terwijl hij zijn kleine grijze oogen doordringend op zijn bezoeker vestigde.

— Kent gij Humphrey Stanley? vroeg hij kortaf.

— Ik ken hem, antwoordde Raffles bedaard.

— Wat denkt gij van hem?

— Een lichtzinnige jongen, maar die een voortreffelijk echtgenoot zou zijn geworden, als hij een goede vrouw had gevonden.

— Zoo, denkt gij dat? Heeft hij niet al zijn geld letterlijk weggesmeten?

Dat kan ik, helaas, niet ontkennen, maar het ongeluk heeft hem ook achtervolgd, want gij zult wel weten, dat zijn rentmeester hem voor een bedrag heeft opgelicht, dat in zijn omstandigheden zeer aanzienlijk moet worden geacht.

— Tut, tut, tut! viel graaf Tottenham hem kwaad in de rede. Een verstandig man laat zich niet door zijn rentmeester bestelen. Ik geef u de verzekering, dat de mijne het niet zou wagen, maar hoe dan ook — Humphrey Stanley is nu zoo arm als een kerkrat, is het niet zoo?

— Zeker, volgens de opvattingen, die in Engelsche adellijke kringen gehuldigd worden, antwoordde Raffles.

— Dat zijn de eenige voor mij geldende opvattingen, Lord Aberdeen, bulderde graaf Tot-

tenham, terwijl hij een glas onvermengde whisky in zijn machtige keel leeg goot. En zoudt gij het willen gelooven, dat die kale sinjeur het dezer dagen gewaagd heeft, om de hand van mijn dochter te vragen?

— Het klinkt ongelooflijk, zeide Raffles met een effen gezicht.

— Ha, ha, dat meende ik ook, riep Percy Londale triomfantelijk uit.

— En wat zegt mijnheer Brand ervan? zoo wendde Tottenham zich tot den jongen man.

— Het klinkt als een sprookje, antwoordde deze met niet minder uitgestreken gelaat.

— Daar wou ik u hebben, riep graaf Roger. Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat ik den jongen melkmuil eenvoudig aan de deur heb gezet.

— Wat waarschijnlijk niet gebeurd zou zijn, als hij eenige millioenen had bezeten, vulde Raffles den zin aan, terwijl hij nadenkend de asch van zijn sigaret in het zilveren bakje deed.

— Dan was het natuurlijk een geheel andere zaak geweest, hernam de oude graaf gulweg. Maar nu dat niet het geval was, heb ik niet veel omslag met hem gemaakt en hem bedreigd den nek te zullen breken, als hij het ooit weer waagde een blik op mijn dochter te slaan.

— Dat was niet zeer aangenaam voor den jongen man, zeide Raffles, die nog steeds de grootste aandacht aan zijn sigaret wijdde.

— Dat raakt mij niet, Mylord, bromde de heer des huizes, terwijl hij zich een versch glas whisky inschonk. Ik heb voor mijn dochter andere plannen en het komt mij niet in het hoofd om haar weg te geven aan een jong uilskuiken, dat eerst het geld bij handen vol uit het raam gooit en zich het restantje nog laat afstelen.

— Maar als hij nu eens een beter mensch was geworden, doordat gij hem uw dochter tot vrouw hadt gegeven? vroeg Raffles op ernstigen toon.

— Mijn waarde lord, antwoordde graaf Tottenham, mijn dochter is geen proefkonijn, en ik ben geen wetenschappelijk onderzoeker. Het is mogelijk dat hij zijn leven had verbeterd, maar het is ook niet mogelijk en ik heb het zekere voor het onzekere genomen. Heb ik gelijk, Londale?

Opnieuw haalde de jonge graaf als eenig antwoord de schouders op, terwijl hij zich opnieuw onledig hield met de bestudeering van zijn glas port.

Eenige oogenblikken heerschte er een gedrukt zwijgen in het vertrek; toen zeide Raffles op onderschilligen toon, als om het gesprek in andere richting te leiden:

— Denkt gij uit te komen te Epsom, graaf?

— Zou ik dat niet? vroeg deze op zijn gewonen bulderenden toon. Ik heb immers nog geen enkel jaar overgeslagen?

— En heeft een uwer paarden al eens gewonnen? vroeg Raffles.

— Neen, maar dat ligt zeker hieraan, dat ik er geen stapel geld aan ten koste leg! riep graaf Tottenham uit. Ik heb de beste jockey's van Engeland, naar ik geloof; ik heb de paarden van Legrand. Ik heb mij vijf jaar geleden een dekhengst aangeschaft, waarvoor ik een fortuin heb moeten betalen — maar dat alles heeft me geen prijs doen winnen. Maar verleden jaar is mijn paard slechts met een halve lengte geslagen, en dit jaar, staan mijn kansen, al zeg ik het zelf, uitstekend. En gij, denkt gij uit te komen, Mylord?

— Ik weet het nog niet zeker, antwoordde Raffles onverschillig. Ik heb eenige paarden in training, en ik denk ze ook wel mede te laten loopen, als mijn pikeur mij kan verzekeren, dat ik eenige kans heb.

— Ik heb zoo iets gehoord, dat uw „Goldstar” zeer snel moet zijn, hernam de oude graaf, terwijl hij Raffles met een wantrouwend blik glurend van terzijde aanzag.

— De ruïen heeft inderdaad oogenblikken dat hij heel goed loopt, hernam Raffles.

— Nu wij zullen dat wel zien als de knollen op de baan te Epsom worden geoefend, knorde de oude graaf. Hier onze jonge vriend Percy denkt ook met een nieuw paard uit te komen. Het zal een belangwekkende dag worden.

— Dat wordt hij ongetwijfeld, zeide Raffles, terwijl een fijne glimlach op zijn lippen verscheen, en alleen Brand begreep de beteekenis van deze woorden.

Nu begon er een algemeen gesprek over paarden, waarin graaf Tottenham het hoogste woord voerde, en waarbij hij zich telkens tot den jongen Londale wendde, met zijn stereotype vraag: „heb ik geen gelijk, Londale?”

Na een half uur ongeveer stonden Raffles en Brand op om weder te vertrekken.

— Ik hoop dat gij het niet bij dit bezoek zult laten, mylord, zeide graaf Tottenham, die thans niet al te vast meer op zijn beenen stond, hetgeen niet zeer verwonderlijk was, daar van de flesch port reeds de bodem te zien was.

— Aan mij zal het niet liggen, graaf, antwoordde Raffles. Het zal mij aangenaam zijn, u nogmaals te mogen bezoeken.

Graaf Tottenham belde.

De bediende die hen had binnengelaten verscheen.

— Breng de heeren weg, Hudson, en vraag dan mijn dochter weer hier te komen, beval graaf Tottenham.

Daarop drukte hij Raffles en Brand nogmaals krachtig de hand en het volgende oogenblik ondernamen de vrienden den langen tocht naar de voordeur.

Buigend liet de bediende hen uit en buigend deed hij de deur zachtjes achter hen dicht.

Onder aan de trap wachtte de auto.

— Rijdt ons maar een half uurtje om, Henderson, zeide Raffles.

— Komt het er niet op aan waarheen, mylord?

Volstrekt niet. De omstreken zijn hier heerlijk en het is overal even mooi.

De beide vrienden stapten in en voort rolde de auto over den straatweg.

— Wel, wat denk je wel van onzen Roger Tottenham? vroeg Raffles.

— Een ploert! was al wat Brand antwoordde.

— Ah ha! het is kort, niet zeer beleefd, maar het laat aan duidelijkheid niets te wenschen over. En ik moet bekennen, dat ik het volmaakt met je eens ben.

— Het is mij onbegrijpelijk, dat iemand, die zich edelman noemt, zich op dergelijke wijze aan den drank te buiten kan gaan.

— En zijn dochter wegstuurt als een dienstbode!

— En die haar wel aan Stanley had willen geven, al was hij de grootste schooier ter wereld, als hij maar een paar millioen bezat.

— En die hij voornemens is aan Percy Londale te schenken, die het eerste is, en het laatste bezit.

— En zou daar nu niets aan te doen zijn? vroeg Brand verontwaardigd.

— Het eenige wat er nu op zit, is dat het paard van Humphrey Stanley wint, dat brengt hem in ieder geval met de weddenschappen mee allicht een half millioen op, want „King Richard” is een outsider en het zou me sterk verbazen, als iemand op het paard wedde, behalve een zekere Lord Lister!

— Wat zeg je, riep Brand vol verbazing uit, je zult toch zeker wel op je eigen paard wedden?

— Neen, antwoordde Raffles kalm, dat ben ik niet van plan.

— Maar . . .

— Neen, vraag nu maar niets, het zal je alles wel opgehelderd worden. Mijn plannen hangen nog in de lucht en ik zou je toch nog niets zekers kunnen mededeelen.

— Weet je wat ik het allerliefste zou doen?

— Zeg eens op.

— Naar dien Percy Londale toegaan en hem aan het verstand brengen, dat hij een misdaad begaat, door dat lieve kind, Tilly te trouwen, dat immers niet hem, maar een ander liefheeft.

— Dacht je dat dat iets zou helpen? vroeg Raffles spottend.

— Als het niet hielp, riep Brand toornig uit, dan zou ik den schavuit tegen den grond slaan.

— Daar zou je niet veel verder mee komen, want zelfs al sloeg je hem dood, dan zouden er voor hem dadelijk eenige dozijnen andere schatrijke, adellijke jongelui komen opdagen, om naar de hand van Tilly Tottenham te dingen

en jij kent nu toch ook wel genoeg van haar vader om te weten, dat hij den eersten den besten zal nemen, als hij maar rijk is.

— Ik kan mij niet begrijpen, dat het meisje zich niet tegen haar vader verzet heeft.

— Ik zie wel, dat jij Roger Tottenham niet kent, hernam Raffles, het lieve kind begrijpt heel goed, dat verzet haar niet het minste zal baten. Haar vader is in staat haar met een hondenzweep af te ranselen, als ze zich tegen hem zou verzetten.

— Wat een leven moet dat voor dat arme ding zijn.

— Dat behoef je niet te vragen! En liet zou een zegen voor haar zijn, als zij goed en wel met Stanley getrouwd was, die dadelijk als een blad op een boom zou veranderen, want ik weet nu wel heel zeker, dat hij Tilly Tottenham oprecht en zonder eenige bijbedoeling liefheeft.

De vrienden spraken nog geruimen tijd over dit onderwerp door en eindelijk reed de auto weder het hek van „Aberdeen Hall” binnen.

Zoodra zij het huis waren binnengetreten, trad de pikeur Blackman, die den dienst van huisknecht waarnam, tot Gaston zou zijn overgekomen, op hen toe en overhandigde zijn meester een visitekaartje.

Raffles wierp er een snellen blik op en las: Graaf Humphrey Stanley.

— Is er bezoek voor je geweest, Edward? vroeg Brand.

— Ja, de man over wien wij zoeven voortdurend hebben gesproken, is hier geweest, het spijt mij erg, dat wij niet thuis waren. Wat heb je hem gezegd, Blackman?

— Dat ik onmogelijk kon zeggen, wanneer gij terug zoudt komen, antwoordde de pikeur. Gij hebt mij geen orders gegeven, zooals gij u zult herinneren.

— Dat is ook zoo! Kom, Brand, wij willen dadelijk onzen jongen vriend gaan opzoeken, er is nog tijd in overvloed voor het diner!

— Zal ik Henderson terug roepen, mylord? vroeg Blackman, terwijl hij reeds een stap naar de deur deed.

— Neen, laat dat maar — het paviljoen van den jongen graaf is hier een kwartier loopens vandaan, het is heerlijk weer en het zal ons goed doen onze beenen eens uit te strekken.

— En als hij soms mocht komen, terwijl gij afwezig zijt, mylord?

— Dan zegt gij hem, dat we ons naar het paviljoen hebben begeven en hem daar zullen wachten tot dinertijd.

Met deze woorden verlieten de beide vrienden opnieuw het landhuis en wandelden den breedten weg op, tot zij, na ongeveer een kwartier te hebben geloopt voor een prachtig bewerkt bronzen hek stonden, waarop met vergulde letters de woorden „Stanley Hall” stonden te lezen.

Voor hij aanbelde wees Raffles zijn vriend op

het prachtige, ouderwetsche huis, dat reeds in de middeleeuwen gebouwd moest zijn, hetwelk op eenigen afstand achter het hek zichtbaar was, omgeven door hoog opstaand geboomte.

— Dat is „Stanley Hall”, zeide hij.

— Welk een prachtig huis, riep Brand uit.

— Dat is het! Het is een der schoonste hier uit den omtrek. En het moet den jongen graaf wel vreeselijk aan het hart gaan, dat het thans zoo zwaar met hypotheek belast is, dat er een wonder zal moeten gebeuren, als hij het ooit weder in handen kreeg.

— En het paviljoen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat kun je daar een weinig verder zien liggen, rechts van het heerenhuis, dat kleine gebouw met de roode pannen gedekt, en die groen geschilderde luiken.

— Het is een schuur vergeleken bij het prachtige huis daarnaast, riep Brand uit.

— Ja, in vergelijking daarmee zeker. Het is altijd een eenvoudig jachtpaviljoen geweest, waar de deelnemers van de jachtpartijen van den ouden graaf bijeen plachten te komen.

— Maar kan de jonge graaf dan in het geheel niet meer op het vaderlijk erfgoed wonen?

— Ten eerste heeft hij daar geen bedienden genoeg meer voor, zeide Raffles, terwijl hij de bel naast het hek liet overgaan, en ten tweede zit het huis van onder tot boven vol met deurwaarders!

— Lieve hemel, is het al zoover met hem gekomen? riep Brand op meewarigen toon uit.

— Ja, dat kon niet uitblijven. Als men zoo met het geld omspringt als die lichtzinnige kwajongen gedaan heeft, dan moet het wel tot zulke uitersten komen.

— Weet je niet wie de voornaamste schuldeischer is?

— Neen, maar ik hoop het binnenkort, misschien wel over een uur te weten.

Op dat oogenblik verscheen er aan het einde van de groote laan, die naar het huis leidde, een man, die gebukt liep, en wiens witte haren hem reeds in de verte als den ouden tuinman deden kennen, over wien Raffles reeds den vorigen dag had gesproken.

— Haast je maar niet zoo, goede vriend, riep Brand den ouden man al van verre toe, toen hij zag, dat deze zich haastte om de bezoekers te ontvangen, — wij kunnen wel wachten.

De oude tuinman nam beleefd zijn stroohoed af en wischte zich met den rooden zakdoek het zweet van het voorhoofd.

— Is je meester thuis, oude? vroeg Raffles, toen de tuinman het hek geopend had.

— De jonge graaf is zoeven terug gekeerd, antwoordde de oude man, terwijl hij de bezoekers niet zonder enig wantrouwen opnam. Wilt gij dat ik u aandien?

— Doe dat, maar wij zullen u maar vast ver-

gezellen, antwoordde Raffles. Gij hebt uw meester slechts te zeggen, dat Lord William Aberdeen 'en zijn secretaris hem wenschen te spreken.

Dadelijk verhelderden de trekken van den ouden tuinman.

— O, dan is alles in orde, mylord, riep hij verheugd uit. Mijn meester heeft reeds over u gesproken. Hij was u hedenmiddag gaan bezoeken, maar vond u tot zijn leedwezen niet aanwezig.

Al pratende liepen de drie mannen nu over het breede grintpad, tot dicht voor het monumentale heerenhuis, sloegen toen rechts af en bereikten langs een smaller pad het paviljoen, dat slechts een verdieping bezat.

De oude tuinman geleidde hen naar de vestibule en verzocht hun plaats te nemen op de oude eikenhouten bank, die tegen een der wanden stond.

Hij verwijderde zich haastig en enkele oogenblikken later hoorden zij reeds de stem van den jongen graaf, die verheugd uitriep:

— Laat mylord en mijnheer Brand onmiddellijk binnenkomen.

De tuinman keerde terug en verzocht de bezoekers hem te volgen.

Raffles en Brand liepen nu de vrij breede gang door, tot zij aan het eind daarvan een vertrek binnentraden, dat uitzicht gaf op den grooten moestuin, die zich naast het heerenhuis uitstreckte.

Graaf Humphrey, nog in reiskostuum gekleed, trad de beide bezoekers met uitgestoken handen tegemoet.

— Ik kan u niet zeggen, hoe het mij verheugt, dat gij mij zijt komen bezoeken, zeide hij.

— Blackman zeide mij, dat gij reeds op „Aberdeen Hall” waart geweest, zeide Raffles vriendelijk.

— Dat is ook zoo; ik ben er nog geen kwartier geleden van teruggekeerd.

— Mag ik vragen hoe gij wist, dat gij mij daar zoudt vinden? vroeg Raffles.

— Ik wist het volstrekt niet, en ik heb het alleen maar eens geprobeerd, antwoordde de jonge graaf. Ik weet niet welk voorgevoel mij zeide, dat gij naar uw landgoed zoudt zijn vertrokken.

— Hadt gij mij misschien voor het een of ander nodig? vroeg Raffles, terwijl hij den jongen graaf aandachtig aankeek.

— Ja, antwoordde deze op doffen toon, terwijl zijn gelaat plotseling een ernstige uitdrukking aannam, maar neem eerst plaats, wat ik u bidde mag. Het spijt mij, dat ik u geen betere ontvangst kan bereiden dan in dit paviljoen, maar het is helaas het laatste, wat mij nog rest, voegde hij er met een droevig lachje aan toe.

Raffles legde zijn hand met een vaderlijk gebaar op den breeden schouder van Humphrey

Stanley en zeide toen op hartelijke toon:

— Graaf Humphrey! Wij zullen er op dit oogenblik maar liever niet over spreken, hoe het komt, dat u slechts dit paviljoen is overgebleven!

De jonge man boog het hoofd en balde de vuisten.

— O, als ik haar maar eerder had leeren kennen! riep hij hartstochtelijk uit. Zij zou al veel eerder een beter mensch van mij hebben kunnen maken! Maar wat doet het er ook toe, vervolgde hij op bitteren toon — alles is nu immers toch uit.

— Dat valt nog te bezien, zeide Raffles glimlachend. Zoolang er leven is, is er immers nog hoop. En waarom zou uw paard niet winnen?

— En als het niet wint?

— Dan hebt gij in ieder geval nog een paar stevige armen! Gij moet het mij niet kwalijk nemen, dat ik het zeg, maar gij hadt dadelijk het landgoed van uw vader zelf moeten beheeren — men heeft mij gezegd, dat gij een uitstekende landbouwkundige opvoeding hebt genoten.

— Dat is ook zoo, mompelde graaf Humphrey, terwijl een vurig rood in zijn wangen opsteeg, en als ik alles had kunnen voorzien. . .

— Kom, alles is nog niet verloren, zeide Raffles, terwijl hij den jongen graaf nogmaals op den schouder klopte, en zeg mij nu eens eerlijk, wat gij van mij hadt willen hebben.

— Daarop kan ik u niet zoo gemakkelijk antwoorden, zeide de graaf, een bepaalden dienst kwam ik u niet vragen, ik kwam u slechts een mededeeling doen over iets, dat mij de grootste onrust heeft ingeboezemd.

— En dat is? vroeg Raffles.

— Dat zal ik u zeggen. Ik heb u gisteren medegedeeld, dat ik alle hoop op „King Richard” heb gesteld. Voor zoover ik wist, kon het slechts aan zeer enkelen bekend zijn, dat ik voornemens was, dat paard te laten meelopen, zelfs de plaats waar het dier gestald is, heb ik zorgvuldig geheim laten houden. En de weinigen, die in mijn dienst zijn gebleven, en ik geloof ook mijn jockey, kan ik ten volle vertrouwen.

— Hebt gij dien jockey lang in uw dienst?

— Neen, pas sedert het oogenblik, dat ik van plan was „King Richard” aan de Derby te laten deelnemen. Maar nogmaals, ik heb niet de minste reden om aan de eerlijkheid en aan de trouw van den jongen te twijfelen.

— Hoe oud is hij?

— Nog geen zestien jaar.

— Jockey's zijn vroeg rijp, zeide Raffles, maar zestien jaren . . . Neen, op dien leeftijd kan de mensch nog niet slecht zijn, maar ga door, wat ik u verzoeken mag.

— Hedenmorgen vroeg kreeg ik een telegram van mijn trainer, waarin hij mij mededeelde, dat de jockey vannacht duidelijk gedempte voet-

stappen in den stal had hooren dwalen en toen hij vanmorgen opstond, kon hij duidelijke afdrukken van laarzen in de vette klei onderscheiden.

— En toch was de plaats onbekend, waar „King Richard” gestald was? vroeg Raffles.

— Dat meende ik althans.

— Waarom is de jockey niet dadelijk opgestaan en heeft alarm gemaakt?

— Dat kan ik mij ook niet goed voorstellen, antwoordde de jonge graaf nadenkend; men zeide mij, omdat hij bang was voor inbrekers.

— Hm, een held schijnt onze jockey dus al niet te zijn, merkte Raffles op, en nu zijt gij natuurlijk zeer ongerust, dat men uw paard wil bederven.

— Dat ben ik, mylord, en zeg zelf of ik er geen reden toe heb! Als men „King Richard” eens in een eindspurt gezien heeft, en men heeft verstand van paarden, dan moet men wel inzien, dat het paard bijna niet te verslaan is en zeker niet op de anderhalve mijl.

— Wilt gij mij veroorlooven, dat ik de plaats, waar het dier gestald is, eens ga opnemen? zeide Raffles.

— Niets zal mij aangenamer zijn, zeide de jonge graaf, terwijl hij verheugd opsprong, ik had het u reeds willen vragen, maar ik durfde niet goed. Ik hoop toch, dat mijnheer Brand ons ook zal vergezellen?

— Ik wil niets liever, zeide Brand.

Zij volgden eenige kronkelende paden, gingen door een hek in een lage heg en bereikten nu een zeer ruime binnenplaats, die aan drie zijden met stallen omgeven was.

Raffles telde ongeveer zestig deuren.

— Hebben daar overal paarden gestald gestaan? vroeg hij verbaasd.

— Ja, antwoordde Humphrey Stanley, dat was nog toen mijn vader leefde, daar stonden onze werkpaarden, de rijtuigpaarden, het vier-span voor de coach, vier prachtige hackneys, die bij de verkooping niet het vijfde gedeelte hebben opgebracht van wat zij waard waren, en verder de renpaarden, waarop mijn vader verzot was. „King Richard” is het eenige wat ik behouden heb.

— De stallen zijn allen volmaakt gelijk geschilderd en ingericht, zie ik?

— Volmaakt gelijk, antwoordde de jonge graaf. Zij zijn tegelijkertijd gebouwd en het eenig verschil is het cijfer op de deur. „King Richard” is ondergebracht in box nummer 19 — de leeftijd van mijn lief meisje!

— Ja, dan moet het voor iemand, die niet weet waar het dier staat, vooral bij nacht zeer moeilijk zijn het uit te vinden, en in ieder geval vrij tijdrovend, zeide Raffles.

Hij trad langzaam, gevolgd door de twee andere mannen, op de deur toe, waarop het

cijfer negentien in kleine witte cijfers geschilderd was.

Zooals steeds op groote Engelsche buitenplaatsen, waar veel paarden zijn, waren de deuren van alle stallen in twee stukken verdeeld. Het onderste ongeveer tweemaal zoo groot als het bovenste.

Brand trachtte het bovenste deurtje te openen, wat hem echter niet gelukte.

— Gij zult eerst moeten aankloppen, mijnheer Brand, zeide de jonge graaf vriendelijk. Mijn jockey Patterson is den geheelen dag bij het dier en het bovenste luikje is altijd gesloten. Aan de tegenovergestelde zijde komen alle stallen uit op een breede, overdekte gang, die slechts twee deuren heeft, een aan den rechter- en een aan den linkervleugel.

Raffles klopte op het bovendeurtje en even daarna verscheen het magere gelaat van een knaap van zestien jaren, met zeer kort geknipt haar en ingevallen wangen.

— Wel, Patterson, vroeg de jonge graaf dadelijk, hoe staat het met den hengst?

— Uitstekend, Uw Edelheid, antwoordde de jockey.

— Doe dan de deur eens open, deze heeren willen hem zien.

Terwijl de jockey zich bukte om den grendel van het onderstuk weg te schuiven, wendde Raffles zich tot den jongen graaf en fluisterde hem snel in het oor:

— Zendt hem onder het een of ander voorwendsel weg.

Humphrey keek den vrager verbaasd aan, maar knikte zwijgend.

Nu ging ook het onderstuk van de deur open en de drie mannen traden de box binnen.

— Patterson, zeide Humphrey, nadat zij waren binnengetreden — ga naar den tuinman en zeg, dat ik nu dadelijk een grooten ruiker narcissen moet hebben, help hem bij het snijden, want hij wordt oud en kan niet zoo goed meer bukken.

De jonge jockey wierp een snellen blik op zijn meester, zette zijn pet op en verwijderde zich.

— Ik verwacht je binnen een kwartier weder terug, riep de jonge graaf hem na.

Raffles en Brand hadden intusschen den schimmelhengst nauwkeurig bekeken en de laatste moest bekennen, dat hij zelden een zoo fraai geteekend renpaard had gezien.

De algemeene huidkleur van het paard was lichtgrijs, maar op den kop, het kruis, den prachtig gebogen hals, en op enkele andere plaatsen vertoonden zich groote grillig geteekende vlekken, sommige van de grootte van een vuist, anderen die den omvang van een grooten zakdoek bereikten.

— Ik heb zelden zulk een zonderling getee-

kend renpaard gezien, riep Brand uit, terwijl hij zich tot den jongen graaf wendde.

— Niet waar? vroeg deze, het komt maar hoogst zelden voor. Onze Engelsche renpaarden zijn voor de overweldigende meerderheid roestbruin. Slechts zeer enkele zijn zwart, maar zoodanige koepaarden vindt men onder de racers ongeveer nooit. En in ieder geval heeft er nog nooit, zoolang de Derbywedstrijden bestaan, dat wil zeggen sedert 1762, een paard van die kleur een prijs gewonnen. En wat zegt gij wel van den bouw van het dier?

— Schitterend, antwoordde Brand, dat is alles wat ik er van zeggen kan. Maar alleen vrees ik....

Brand hield plotseling op, als vreesde hij zijn gastheer te kwetsen door de opmerking, die hij wilde uiten.

— Zeg gerust wat gij meent, drong de jonge graaf aan, ik geloof het wel te kunnen raden. De borst is een weinig smal, wilt gij zeggen.

Brand knikte.

— Inderdaad, dat bedoelde ik, zeide hij. Ik ben overtuigd, dat het dier over de halve mijl niet te slaan is, maar of hij de anderhalve mijl van Epsom zal kunnen loopen....

— Daar heb ik ook aan getwijfeld, zeide Humphrey op zachten toon, maar door een zeer langdurige en zeer zorgvuldige training, meen ik toch dit gebrek te hebben verbeterd. Maar waar is onze vriend, lord Aberdeen? zoo viel hij zich zelf in de rede, terwijl hij verbaasd in het rond keek.

— Hier ben ik, klonk een heldere stem buiten den stal. Ik maak studies van voetindrukken.

Snel traden graaf Humphrey Stanley en Brand naar buiten.

Daar zagen zij een zonderling schouwspel!

Lord William Aberdeen, een der rijkste edellieden van Londen, lag geknield op zijn zakdoek, dien hij naast den stal op den grond had uitgespreid en onderzocht met de grootste nauwkeurigheid een paar voetstappen, die duidelijk in de klei zichtbaar waren.

Hij had een reepje papier van de Times afgescheurd, die hij in zijn binnenzak droeg, en met een potlood zeer nauwkeurig de lengte en de breedte van den indruk aangegeven.

Hij stond nu op en wierp een snellen blik op Brand.

— Ik behoef u zeker niet te vragen, of uw jockey kleine voeten heeft? vroeg hij.

— Bijzonder klein, antwoordde deze, zelfs voor een knaap van nog geen zestien jaar.

— Wie komen hier op deze plaats nog meer?

— De tuinman en misschien mijn brave kamerbediende Snuff en dan natuurlijk de trainer Durckham.

— Anders niemand?

— Neen, dat is onmogelijk om de eenvou-

dige reden, dat ik niet meer bedienden heb op het oogenblik.

— Ik dank u, graaf. Gij stelt toch het volste vertrouwen in mij, is het niet zoo?

— Het volste, mylord, antwoordde Humphrey, terwijl hij Raffles met warmte de hand drukte.

— Wilt gij deze zaak voorloopig aan mij overlaten?

— Dat beloof ik u.

— Ik dank u. Aha, daar komt onze jonge vriend al weder aan.

Inderdaad kwam de jockey snel de binnenplaats overgelopen.

— Zijn de narcissen al gesneden? vroeg Humphrey Stanley.

— Ja, graaf, antwoordde de jockey, terwijl hij zonder verder een woord te spreken den box weder binnen ging en zijn pet aan den haak hing.

De drie mannen wandelden langzaam weer terug.

— Ik zou die narcissen wel eens willen zien, riep Raffles plotseling uit. Zij zullen wel zeer fraai zijn?

— Dat beloof ik u, antwoordde Humphrey. Mijn tuinman is er zoo trotsch op, als ik op mijn „King Richard”.

Spoedig hadden zij het paviljoen bereikt aan welks deur de oude tuinman bezig was, de narcissen tot een fraaien ruiker te binden.

— Waar woont uw tuinman ergens, graaf? vroeg Raffles zacht, toen zij naderden.

— In het paviljoen, op een kamertje onder het dak.

— Mag ik daar even heen gaan, nadat ik de voeten van den braven oude bekeken heb?

Humphrey keek den vrager met de grootste verbazing aan en wilde iets zeggen.

Maar Raffles hief dreigend den vinger op.

— Gij hebt beloofd, dat gij de geheele zaak aan mij zoudt overlaten, is het niet?

— Dat is waar ook, antwoordde de jonge graaf lachend.

Zij waren nu den ouden tuinman genaderd die beleefd zijn hoed afdam.

— Je narcissen zijn prachtig, oude, zeide Raffles op goedkeurenden toon, ik heb ze zelden zoo fraai gezien. Maar wat zie ik, loop jij met dat vochtige lenteweer op trijpen pantoffels rond?

— Ik draag nooit anders, Mylord, antwoordde de oude man trouwhartig. Het bevalt mij zeer best en ik kan wel tegen een stootje. Ik heb in geen jaren schoenen gedragen en ik hoop het ook nooit meer te doen, — ten minste als ik in dienst van den jongen graaf mag blijven.

— Dat spreekt toch immers van zelf, oudje, zeide Humphrey met ontoerde stem, terwijl hij den grijsaard op den schouder klopte. Geef je ruiker nu maar hier, die is voor Lord Aberdeen bestemd.

De drie mannen traden nu opnieuw het vertrek binnen, waar zij zoo even gezeten hadden en Raffles zeide:

— Ik zal nu afscheid van u moeten nemen, graaf.

— Maar gij wildet....

— O, dat is nu niet meer noodig! Maar iets anders. Zoudt gij morgen omstreeks tegen tien uur thuis willen zijn voor mij? Ik weet dat het een vreemde tijd is, maar het is in dit jaargetijde

het beste uur om te fotografeeren.

— Wilt gij een opname bij mij komen maken? vroeg de jonge graaf verbaasd.

— Ja, van „King Richard”!

— Wel, Mylord, als gij dat voor uw plannen noodig acht — dan met het grootste genoegen.

— Ja, de foto kan mij van groot nut zijn. Tot morgen, waarde graaf!

Raffles en Brand drukten graaf Humphrey nogmaals de hand en verwijderden zich.

DUBEC-RECLAME.

Thans worden uitgereikt:

Mary Pickford,
Betty Balfour, Claire Windsor en
Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK V.

De voorbereidselen tot den Derby-dag.

De beide vrienden wandelden langzaam weder terug naar „Aberdeen Hall”.

Raffles mompelde van tijd tot tijd woorden in zichzelf en keek nadenkend met gebogen hoofd naar den grond voor zijn voeten.

— Waarom heb je eigenlijk afgezien van je plan om naar de kamer van den tuinman te gaan? vroeg Brand eindelijk. En wat had je daar willen uitvoeren?

— Ik had de zoolen van zijn schoenen willen bekijken.

— Waarom?

— Om mij er van te vergewissen of ze beslagen waren, maar dat hoefde nu niet meer, omdat de brave oude reeds langen tijd slechts trijpen pantoffels draagt.

— Ah, ik begin licht te zien, riep Brand. Je hebt waarschijnlijk afdrucken van een met ijzer beslagen zool voor de box van „King Richard” ontdekt.

— Zoo is het. En daar die niet van den jockey zelf waren en ook niet van den tuinman, kunnen ze alleen nog maar van den pikeur, of

van den ouden bediende zijn. De tweede komt daar nooit en blijft dus alleen de pikeur over — of iemand anders die niet op het landgoed thuisbehoort.

— Jawel, ik begrijp wel waar je heen wilt. Vertrouw jij dien jockey erg? Zijn gezicht bevalt me niet bijzonder.

— Mij ook niet. Maar ik heb nog geen bewijzen tegen hem.

De beide vrienden bereikten al pratend het landhuis en traden binnen.

Zij werden er verwelkomd door Gaston, die reeds uit Londen was overgekomen en voor een goed middagmaal gezorgd had.

Nadat zij dit met smaak gebruikt hadden, daar hun honger nu geprikkeld was door het langdurig verblijf in de buitenlucht, begaven zij zich naar de billardkamer en brachten het overige van den avond met het edele billardspel en praten door.

Den volgenden morgen was Raffles, zooals gewoonlijk, het eerst weder bij de hand en Brand moest door hem gewekt worden.

— Ik heb mijn fotografiestoestel al gereed gezet, zeide Raffles toen zij samen aan het ontbijt zaten. Wil je soms mede gaan?

— Ik heb er wel lust in.

— Mooi zoo.

Raffles drukte op de schel, die aan den rand van de tafel was bevestigd en Gaston trad binnen.

— Gaston, vraag eens of Blackman bij mij komt, vroeg Raffles.

De oude bediende boog en verliet het vertrek. Even later trad de trainer binnen.

— Wel Blackman, heb je vanmorgen al met „Goldstar” geoefend?

— Ja, Mylord, en de ruïn heeft vanmorgen de mijl in record-tijd geloopt, antwoordde de trainer met schitterende oogen.

— Zoo, antwoordde Raffles met een onverschilligheid, die Brand ten zeerste verbaasde, daar hij Raffles' liefde voor het paard kende.

— Vertel mij eens, Blackman, ging Raffles voort, hebben wij nog niet een ouden racer op stal?

— Wel twee, Mylord, antwoordde de trainer. Ik had ze al eens willen wegdoen, omdat de stakkers geen adem meer hebben, maar gij hebt mij steeds bevolen den dieren een rustigen ouden dag te gunnen.

— Ja, ja, dat weet ik, antwoordde Raffles haastig. Als ik me niet vergis „Black Prince”, een zeer hooge stokmaat.

— Ja, Mylord, het dier staat verbazend hoog op de beenen, antwoordde Blackman lachend, daar heeft hij indertijd heel vlug mede geloopt.

— Prachtig, meer behoefde ik niet te weten, ik dank je, Blackman. Zorg voor het dier en houdt het goed frisch, ik zal het over een paar dagen noodig hebben.

Blackman boog met zeer verbaasd gelaat en verdween zonder eenige aanmerking te maken. Brand had verwonderd zitten luisteren en zeide:

— Wat wil je in 's hemelsnaam met dien ouden knol aanvangen?

— Hem een heel dankbare rol laten spelen, antwoordde Raffles lachend. Kom, het is negen uur, wij zullen opstappen, of liever — daar valt mij iets in, je kunt mij van veel dienst zijn. Trek eens gauw het pak van een landarbeider aan en ga eens wat neuzen in de buurt van „Tottenham Hall”. Let goed op, wie er in en uit gaan.

— Nu dadelijk?

— Ja, zoo gauw mogelijk.

— Ik ben tot je dienst, beste Edward. Het doet me van harte plezier, dat ik je nuttig kan zijn.

Vroolijk liep hij naar zijn kamer en keerde nauwelijks twintig minuten later terug, voortreffelijk vermomd als een boerenknecht.

— Je ziet er prachtig uit, riep Raffles vol bewondering uit. Ga nu maar gauw en let op.

De beide vrienden drukten elkaar de hand en scheidden.

En Raffles, zoowel als zijn bediende, zagen even later, de laatste niet weinig verwonderd, de eerste vol bewondering, een landarbeider met loggen tred en slingerende armen het terras van het landhuis afdalen, en onverschillig over den weg slenterend, het hek door en den breeden straatweg opgaan.

Raffles keek hem nog even na, en nam toen zijn fotografiestoestel ter hand, een kleine camera, die hij met gemak in den zak van zijn Norfolk kon verbergen.

Hij verliet het huis, na Gaston gezegd te hebben, dat hij een uur afwezig zou blijven en liep den weg naar het huis van zijn jongen buurman op.

Hij had dien afstand bijna geheel afgelegd, toen hij een klein wit figuurtje ontdekte, dat met haastige schreden in zijn richting voortstapte.

Dadelijk had hij Tilly, de dochter van graaf Tottenham, herkend.

Toen het meisje hem zag, steeg een diepe blos in haar wangen op en scheen zij te aarzelen of zij verder zou gaan.

Maar reeds was Raffles op haar toegestapt met uitgestoken handen.

— Ik hoop toch niet, dat gij u voor een ouden vriend, die het goed met u meent, uit de voeten maakt? zeide hij op vriendelijken toon.

Het lieve meisje keek hem met haar zachtblauwe oogen openhartig aan.

— Ik herkende u niet dadelijk, Mylord, zeide zij op zachten toon. Ik weet dat ik in u een trouw vriend mag zien.

— Een vriend, die u niets dan goeds wenscht, en die er heel wat voor over zou hebben om u gelukkig te zien, zeide Raffles op warmen toon.

Het meisje zuchtte diep, maar ter zelfder tijd steeg weer die verraderlijke blos in haar wangen omhoog.

— Gij zijt aan het wandelen? vervolgde Raffles met een ondeugend glimlachje. Ik geloof dat ik het doel van uwe wandeling wel kan raden!

— Mylord.....! stamelde het meisje nauwelijks hoorbaar.

— Kom, waarom zoudt gij het mij niet bekennen, Tilly? Ik herhaal u nogmaals, dat ik het grootste belang in u stel... evengoed als in onzen jongen vriend Humphrey Stanley.

— Is dat waar, Mylord? vroeg de dochter van graaf Tottenham, terwijl hare oogen vochtig begonnen te glanzen. Maar wat vraag ik toch? Waar zijn mijn gedachten? Zooeven nog heeft Humphrey — ik meen graaf Stanley —

met zooveel warmte en innige vriendschap over u gesproken.

— Deed hij dat waarlijk? zeide Raffles.

— Ja zeker, Mylord.

— Nu dan, ik ga nu weder naar hem toe en ik verzeker u, dat dit uitsluitend geschiedt om voor uw beider geluk te werken. Heb nog een week geduld — en ik ben er zeker van dat het lot zich ten uwen gunste zal keeren.

Haastig greep het lieve meisje Lord Aberdeen bij de hand en een traan, schitterend als een diamant, gleed zachtjes over haar donzen wangen.

— Geloofst gij dat werkelijk? O, hoe dank ik u voor die woorden! God zegen u er voor, Mylord — als gij slaagt in uw plannen, dan zal ik u mijn geheele leven innig dankbaar zijn! —

En vlug als een hinde verdween zij onder het hooge geboomte en haar wit kleedje fladderde op den frisschen wind, als de vleugels van een vlinder.

Raffles keek haar eenigen tijd na met een uitdrukking in zijn oogen, die zelfs zijn eenige vriend Brand daar maar zelden in zag en hervatte toen opgewekt zijn wandeling naar het Paviljoen van Graaf Humphrey Stanley, dat hij binnen enkele minuten bereikte.

Weder diende de oude tuinman hem aan.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, dat ik het zeg, Mylord, zeide de oude man met bevende stem, maar gij schijnt wel geluk aan te brengen — ik heb mijn meester in geen dagen zoo vroolijk en opgewekt gezien als vanmorgen.

Met die woorden strompelde hij haastig heen, en keerde even later terug met het verzoek, hem te volgen.

Raffles trad nu hetzelfde vertrek binnen, waar hij en Brand den vorigen dag den jongen graaf hadden ontmoet.

Humphrey zag er inderdaad zeer opgewekt uit en trad zijn bezoeker met vroolijk gelaat en schitterende oogen tegemoet.

— Ik ben blij, dat gij daar zijt, Mylord, riep hij uit. Ik gevoel mij waarlijk reeds een geheel ander mensch.

— Ja, ja, dat komt van die vroege wandelingen, merkte Raffles op; die voeren ons vaak op paden, waar men lieve, in het wit gekleede meisjes tegenkomt.

— Hebt gij...? begon Humphrey, terwijl zijn gebronsd gelaat een verlegen uitdrukking kreeg.

— Ja, ja, ik heb „haar” gezien en zelfs gesproken, zeide Raffles vroolijk. En laat ons nu maar eens aan het werk gaan, mijn waarde graaf. Hebt gij uw jockey weggestuurd?

— Ja, ik heb hem gezegd, dat hij een uur vrijaf kon nemen.

— Mooi zoo, wij hebben dus den weg vrij! Is er vannacht ook soms nog iets bijzonders voorgevallen?

— Is de morgenoefening al achter den rug?

— Ja, Mylord, en die is mij ook al een oorzaak tot groote vreugde: „King Richard” heeft vanmorgen zoo hard geloopt als nog nooit.

De beide mannen hadden nu het vertrek verlaten en wandelden langzaam naar de stallen.

— Wie is er nu bij het paard? vroeg Raffles.

— De trainer, Snuff!

— Hebt gij dien al lang in uw dienst.

— O, lieve hemel, hij is al een kwart eeuw in dienst van onze familie.

— Dus ik zou absoluut geen onderzoek naar zijn betrouwbaarheid behoeven te doen?

— Dat zou volmaakt verloren moeite zijn, riep de jonge graaf lachend uit, ik zou eerder toestemmen, dat ik mijn paard zelf kwaad wilde dan dat ik dat van hem zou gelooven.

— Zooveel te beter, graaf, maar zendt hem nu maar vijf minuten weg, want voor alle zekerheid is het toch beter, dat ik het paard fotografeer, zonder dat iemand het ziet. Vertel mij nog even of het altijd door uw jockey Patterson is bereiden.

— O neen, ook wel eens door Snuff zelf, ook al eens door mij. Het paard is buitengewoon handelbaar en het maakt niet veel uit, wien het in het zadel voelt.

— Zou dat voor den wedstrijd ook niet schelen?

— Dat is wat anders! Want gij weet natuurlijk even goed als ik, dat het daar om een paar meters gaat.

— Nu nog een vraag, graaf! Gij hebt zeker wel eens van mijn jockey O'Connor hooren spreken?

— O, ja — hij wordt geroemd als een der beste jockey's en misschien wel de beste van geheel Engeland.

— Dus gij zoudt het niet heel erg vinden, als ik u vroeg — versta mij wel, uitsluitend voor uw eigen bestwil — of hij een paar malen met het paard mag oefenen, maar zonder dat uw eigen jockey er achter komt?

De jonge graaf dacht even na en zeide toen:

— Indien gij dat noodig acht, natuurlijk wel.

— Ik weet niet, of het noodig zal zijn, antwoordde Raffles, maar ik zou graag op alle gebeurlijkheden voorbereid zijn.

— Maar gij maakt mij aan het schrikken, wantrouwt gij dan mijn jockey? Geloofst gij werkelijk, dat men het op mijn paard voorzien heeft?

— Dat geloof ik inderdaad, graaf, zeide Raffles op ernstigen toon, ik heb alle reden om te gelooven dat men alles in het werk zal stellen van zekere zijde om uw paard te bederven en daar wij nog slechts weinige dagen van den Derby-dag af zijn, moeten wij zeer sluw te werk gaan en bij mijn veldtochtplan behoort nu eenmaal dat mijn jockey uw paard kan rijden.

— Maar komt gij dan niet zelf uit? vroeg de jonge graaf verbaasd. Ik heb toch hooren vertellen, dat ook een van uw renpaarden meeloopt.

— O, ik heb nog een jockey, antwoordde Raffles onverschillig.

Zij hadden nu de stallen bereikt.

Humphrey zond den trainer met een voorwensel weg en haalde daarop zelf het paard uit den stal.

Raffles fotografeerde het van beide zijden en van voren, hetgeen nauwelijks vijf minuten duurde.

Daarna stak hij zijn kodak weer zorgvuldig weg en „King Richard” werd weder gestald.

— En nu blijft mij niets anders te doen, dan u te verlaten om mijn plan verder uit te werken. Gelukt het, dan beloof ik u, dat de tegenpartij leelijk op haar neus zal kijken — en dat er nog iets gebeurt, wat ik u wel niet nader zal behoeven uit te leggen.

— Ik mag van harte lijden, dat uw voorspelling uitkomt, mylord, zeide Humphrey, zijn bezoeker met warmte de hand drukkend. Ik behoef u toch zeker niet te zeggen, dat gij hier ten allen tijde toegang hebt. Ik heb een tweeden sleutel van den stal — hier is hij.

— Dank u! Die zal mij uitstekend te pas kunnen komen. En nu, waarde graaf, tot ziens, ik weet niet of gij spoedig van mij zult hooren, dat zal van de omstandigheden afhangen.

— Gaat gij niet mee terug naar het paviljoen?

— Neen, ik kan van hier de binnenplaats en den moestuin doorsteken — dat bespaart mij een omweg.

Raffles begaf zich met vlugge schreden weder naar zijn landhuis, trok zich in zijn donkere kamer terug en ontwikkelde met zorg de drie belichte platen, die hij daarna vluchtig spoelde, met behulp van spiritus droogde en er vervolgens eenige afdrukken van maakte. Dit alles had geen kwartier geduurd, en toen Raffles zich met de foto's weder naar zijn eigen vertrek begaf, zag hij juist Brand, sloffend en armzwaaiend terug keeren en de voordeur binnengaan, zonder dat een der bedienden hem gezien had.

Raffles wachtte bedaard tot Brand zijn vermomming had afgelegd, en begaf zich toen naar de eetzaal, waar zijn vriend in de lectuur van een boek verdiept was.

— Zoo! Ben je al terug van je tocht? zeide Brand vroolijk, toen Raffles binnentrad. Dat is gauwer gegaan, dan ik dacht!

— Nu, jij bent ook vlug terug! Heb je het een en ander ontdekt?

— O ja! Ik denk wel, dat je tevreden over me zult zijn! Ik heb in dien korten tijd nog al wat uitgevonden, dat je van nut zal kunnen zijn! Ik slenterde dan zoo in de buurt van het huis

van onzen drinkebroer, den graaf, toen ik een jongmensch zag aankomen, dat ik met den eersteen oogopslag herkende, ofschoon hij blijkbaar alle moeite deed om zich zoo klein mogelijk te maken. Het was de jockey van Humphrey Stanley!

— Ik had dus wel gelijk! riep Raffles tevreden uit.

— Hij keek even om zich heen, zag niets dan een armoedigen boerenknecht, en liep om het huis heen, natuurlijk om niet door de bedienden te worden gezien. Ik ging hem voorzichtig achterna en kon juist zien, hoe Percy Londale hem door een klein achterdeurtje binnenliet! Toen verloor ik hem uit het oog.

— Dat is niet erg! De hoofdzaak is, dat we nu al weder meer zekerheid hebben! En wat heb je nog meer gezien?

— Een paar modderige schoenen!

— Ei?

— Ik slenterde naar de bijgebouwen, waar de bedienden hun werk verrichten, en liep als het ware met mijn neus tegen een paar schoenen op, die daar op den drempel van een deur blijkbaar wachtten om gepoetst te worden. Daar ik bevreesd was, dat iemand ze misschien zou wegnemen, heb ik er mij over ontfermd, en ze zoo lang in verzekerde bewaring genomen! Hier zijn ze!

En Brand stak zijn hand onder de lage zitting van zijn leuningstoel en haalde er een paar bemodderde laarzen onder uit, die hij Raffles met een tevreden gelaat toestak.

Deze wierp er een snellen blik op, draaide ze om en om, bekeek de zolen en riep toen uit:

— Dat zijn de laarzen, die den indruk voor de box van het renpaard hebben gemaakt, of ik wil gekielhaald worden! Het is precies hetzelfde ijzeren, splinternieuwe beslag, dat ik in den weeken grond heb afgedrukt gevonden! Brand, ik dank je hartelijk! Je hebt de goede zaak een flink eind vooruit geholpen!

— En wat heb jij gedaan?

— Mijn opnamen gemaakt! Hier zijn de afdrukken! Zijn ze niet scherp en duidelijk?

— Ze zijn prachtig! riep Brand uit. Je kunt nauwkeurig alle vlekken zien!

— Zooveel te beter, want daar is het mij juist om te doen!

Raffles snelde naar zijn schrijftafel en schreef het volgende briefje aan den jongen graaf Stanley:

Waarde graaf!

Laat gedurende eenige dagen uw trainer tegelijk met uw jockey bij „King Richard” oppassen. Er dreigt het dier gevaar. Maak u echter niet ongerust, want alles zal goed afloopen. Verwijder Durham hedenmiddag nog eenige uren,

zoodat mijn jockey O'Connor gelegenheid heeft, den hengst te berijden.

Met vriendelijke groeten,
geheel de uwe,
Lord William Aberdeen.

Hij vouwde het briefje dicht, na het aan Brand te hebben voorgelezen, deed het in een enveloppe en schelde.

Gaston trad binnen.

— Ga dit briefje zelf eens aan onzen buurman, graaf Stanley brengen. Je mag het briefje aan niemand anders afgeven dan aan den jongen graaf zelf, begrepen?

— Goed, mylord, antwoordde de oude bediende. En Raffles wist nu, dat zijn trouwe knecht zich liever zou laten dooden, dan het papiertje dat hij in de hand gekneld hield, aan een derde te overhandigen!

— Zie zoo — dat is in orde! Nu hebben wij niets anders meer te doen dan in alle kalmte den loop der dingen af te wachten, zeide Raffles, nadat Gaston de kamer verlaten had. Nu zullen wij nog even met O'Connor gaan praten. De

brave jongen zal er niets van begrijpen, dat hij een vreemd paard berijden moet, maar hij zal nog wel verbaasder oogen opzetten als we een paar dagen verder zijn!

— Even als je onderdanige dienaar! merkte Brand op drogen toon op. Want ik wil je wel verklaren, dat ik niet het flauwste vermoeden heb, wat je eigenlijk van plan bent!

— Ik vertel je altijd alles! Welnu — laat mij dezen keer de voldoening, dat ik je een verrassing bereid heb! riep Raffles uit.

— Nu dan — je zult je zin hebben! hernam Brand lachend. Maar ik moet bekennen, dat het mij lastig valt om nog zoo lang geduld te hebben!

— Je zult je over die geduldoefening niet beklagen — want ik meen te kunnen voorspellen, dat de verrassing groot zal zijn!

De twee vrienden gingen nu naar de stallen en daar deelde Raffles zijn jockey tot diens niet geringe verbazing mede, dat hij het paard van graaf Stanley moest afrijden, terwijl hij nooit geweten had, dat de graaf met een paard te Epsom zou uitkomen!

DUBEC-RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK VI.

Een lage streek.

Een week verliep.

Nog slechts een dag en de groote Derbywedstrijd zou plaats vinden.

Raffles was dien dag zeer vroeg opgestaan, zonder iets aan Brand te zeggen, en had zich naar het paviljoen van zijn jongen beschermeling begeven, die hem scheen te wachten, tenminste hij opende zelf de deur voor zijn bezoeker en liet hem binnen.

— Wel, mylord? vroeg Humphrey, zoodra beiden gezeten waren. Geloofst gij, dat mijn zaak er goed voor staat? Gij moet mij dit aandringen vergeven — maar gij weet, wat er voor mij op het spel staat!

— Ik begrijp het volkomen, zeide Raffles met een glimlach, die den jongen graaf volmaakt gerust stelde. Stel u gerust. Alles zal in orde komen! Uw paard is nog volmaakt gezond?

— Het kon niet beter!

— Snuff heeft steeds in den stal geslapen?

— Iederen nacht!

— Dan moet gij hem dezen nacht weer in zijn eigen kamer laten slapen!

— Maar gij wantrouwt mijn jockey?

— Die zal niet alleen blijven!

— Maar wie zal hem dan bewaken?

— Ik!

— Wat zegt gij? Wilt gij zelf?....

— Zelf is de meester, waarde graaf! En Snuff moet dit niet voor zich houden, maar er vrijuit over praten — zoodat vooral Durham, uw jockey, het te hooren krijgt. Daarna geeft gij den jongen weder eenige uren vrij....

— Ik zal alles doen wat gij zegt — maar ik moet u bekennen, dat ik er niet veel van begriep!

— Ik zal het u ophelderen, terwijl wij naar de stallen loopen. Maar laat mij u vooraf vragen waar de jockey slaapt!

— Vlak naast het paard!

— Er is immers een kleine vliering?

— Ja!

— Dan zal ik mij daar al vroeg verschuilen, zoodat Durham mij niet te zien krijgt!

— Gij hebt heel wat voor mij over, mylord! Hoe zal ik u ooit genoeg kunnen danken! Maar als wij eens eenvoudig een paar detectives in den stal verborgen?

— Dan zoudt gij wél uw paard redden — maar Tilly Tottenham stellig niet!

Dat denkbeeld scheen den jongen graaf dermate te verschrikken, dat hij er met geen woord meer over repte! Beiden begaven zich naar de stallen en onder het loopen stelde Raffles den graaf op de hoogte van zijn plannen — met zulk een verrassend resultaat, dat de jonge man een geheel ander mensch scheen te zijn geworden toen zij de stallen bereikten.

Raffles bleef nog een uur op de bezitting, en nam daarna afscheid. Hij keerde echter niet dadelijk naar huis terug maar liet zich in het hoofdgebouw aandienen bij het „opperhoofd” der deurwaarders en had met dezen een vrij langdurig, geheimzinnig onderhoud, over welks aard de geschiedenis het stilzwijgen bewaart, maar waarvan het gevolg zich eenige dagen later zou doen gevoelen.

Daarop keerde Raffles naar zijn landgoed terug en vond daar Brand reeds met ongeduld op hem wachten.

— Je bent erg matineus geweest vandaag! riep hij op zacht verwijtenden toon, toen Raffles binnentrad. Waarom heb je me niet geroepen?

— Je sliep als een roos en ik wilde je slaap des onschulds tot geen prijs verstoren! antwoordde Raffles glimlachend. Heb je de kranten al gelezen?

— Alle — uit verveling!

— Zeggen ze niets van de wedstrijden van morgen?

— Jawel — de „Times” heeft een paar „tips”. Het blad geeft het paard van Tottenham de meeste kans!

— Het is ook een heel goed paard — een voortreffelijk paard, mompelde Raffles, terwijl hij een sigaret opstak.

— Maar het blad heeft zich zonderling vergalopperd met de namen van de jockeys!

— Hoe zoo?

— Het blad noemt O'Connor als de jockey van „King Richard”!

— Bepaald een drukfout! zeide Raffles, terwijl hij een geeuw onderdrukte. Het City-blad is er wel eens meer naast in sportzaken!

— Nu, dit is toch wel een heel domme fout! Hoe kan men nu jouw jockey noemen als de berijder van een andermans paard!

— Ik zal ze een standje maken, hernam Raffles met een kalmte, die Brand verbaasde.

— Hoe is het met „King Richard”? vroeg hij na eenigen tijd.

— Voortreffelijk! Het paard heeft aan uithoudingsvermogen aanzienlijk gewonnen, en loopt nu de anderhalve mijl, zooals je weet de afstand van de baan te Epsom, zonder zich al te zeer te vermoeien. „Mary-Ann” van Tottenham heeft niet de minste kans tegen dat paard!

— En „Goldstar”?

— Gaat wel — gaat wel! zeide Raffles, alsof het hem niet het minste belang inboezemde. Apropos — je zult het vanavond zonder mij moeten stellen, beste kerel, want ik heb een afspraak met onzen jongen vriend Humphrey, die ik niet graag zou missen. Misschien blijf ik wel een gedeelte van den nacht uit. Maak je dan vooral niet ongerust, want dat beteekent niets!

— Kan ik je niet van dienst zijn, bij wat je gaat doen?

— Dezen keer niet! Het heeft niets te betreffen. En hoe minder mannen er bij de zaak betrokken zijn, hoe beter!

— Zooals je wilt! Zal ik op je blijven wachten?

— Doe dat vooral niet, want je zoudt je noodeloos verveelen, en ik loop niet het geringste gevaar.

De dag verliep zonder eenig bijzonder voorval en de avond brak aan, de vooravond van den grooten dag dien ieder rechtgeaard Engelschman als den voornaamste van het geheele jaar beschouwt — uitgezonderd misschien de jaarlijksche roeiwedstrijd tusschen de ploegen van Oxford en Cambridge.

Omstreeks acht uur in den avond nam Raffles afscheid van Brand en begaf zich naar het paviljoen van graaf Stanley. Deze wachtte hem reeds met ongeduld en begroette hem zoo opgewekt en vroolijk als hij in geen weken geweest was.

— Is uw jockey bij het paard?

— Ja!

— Alleen?

— Snuff is nu nog bij hem!

— Zend Durham dan even weg — zoodat wij kunnen doen waarover ik u dezer dagen gesproken heb, en laat daarna ook Snuff maar heengaan.

— Uitstekend! Maar zult gij u niet vreeselijk vervelen?

— Dat moeten we voor de goede zaak over hebben. Kom, laat ons een aanvang met onze plannen maken!

Beiden verlieten het paviljoen en begaven zich naar de stallen.

— Het is niet noodig en zelfs gevaarlijk dat Durham mij ziet, graaf — doe dus het werkje maar alleen, als ik u verzoeken mag, zeide Raffles, toen zij de binnenplaats betraden. Ik zal mij hier zoolang verschuilen — in deze schuur hier!

De graaf verwijderde zich en keerde na verloop van een kwartier weder terug.

— Alles is in orde en de weg is vrij! fluissterde hij. Durham keert echter spoedig terug — haast u dus!

— Gij blijft in de buurt, zooals wij hebben afgesproken?

— In dezelfde schuur, waar gij u zooeven verborgen hebt gehouden. Zij is zoo dicht bij gelegen, dat ik ieder ongewoon gerucht dadelijk zou hooren.

— Dan neem ik voorloopig afscheid van u, graaf — hebt gij uw revolver bij u?

— Hier is zij!

— Uitstekend! Tot straks dan!

De twee mannen drukten elkaar de hand en Raffles schreed met vlugge passen op de box van het kostbare renpaard toe.

— Gij kunt nu wel gaan, Snuff, zeide hij vriendelijk tot den trainer, die aan de deur van de box stond.

— Gij weet, dat ik in de buurt blijf, mylord!

— Prachtig! Maar Durham denkt immers dat gij vertrokken zijt?

— Hij weet niet beter! Ik zal het hem aanstonds trouwens nog eens zeggen!

— Mooi zoo! Zet oogen en ooren goed open, en kom niet eerder te voorschijn, dan alvorens gij mij hebt hooren fluiten!

— Uitstekend, mylord.

De trainer nam beleefd zijn pet af en verwijderde zich met snelle schreden.

Raffles keek om zich heen, teneinde zich te verzekeren, dat hij niet bespied werd, en klom toen snel op de vliering, die zich juist boven den stal van het renpaard bevond. Hij ruimde het stroo zoover op, dat hij een gedeelte van den vloer had vrijgemaakt, en verwijdde met zijn sterk zakmes een spleet tusschen de planken, zoodat hij ales kon zien wat er in de box voorviel. Nauwelijks had hij dit gedaan of hij hoorde snelle schreden naderen — het was Durham, die terugkeerde van de boodschap, waarom zijn meester hem had uitgestuurd. Raffles hoorde hem eenige woorden met Snuff wisselen, en vervolgens verwijderde deze zich.

Toen werd het stil....

De avond was reeds lang gevallen en het was

bijna geheel donker. De jockey scharrelde brommend en in zich zelf sprekend in de box rond en Raffles hoorde, hoe hij het paard toesprak. Vervolgens vernam hij het afstrijken van lucifers en toen verspreidde zich een flauw licht door den stal, afkomstig van een stallantaarn, die in een hoek aan den muur was opgehangen.

Raffles kon nu, als hij zijn oog boven de spleet bracht, vrij duidelijk zien wat er in de box voorviel. De jockey haalde een sigaret te voorschijn, ofschoon het ten strengste verboden was, in de stallen te rooken en stak ze aan. Daarop nam hij uit een hoek van den stal, een flesch onder een bos stroo vandaan en zette den hals aan zijn mond.

Ten slotte keek hij op zijn horloge, mompelde weder eenige onverstaanbare woorden en strekte zich op een eenvoudige krib uit, die dicht bij de boomen waartasschen „King Richard” stond, was opgeslagen.

Verscheidene uren verliepen zonder dat er zich iets bijzonders voordeed. Reeds had het middernachtelijk uur geslagen, en diepe stilte heerschte alom. Het werd een uur — twee uur — —

Plotseling richtte Raffles zich overeind. Zijn scherp gehoor had een vaag geluid opgevangen, gelijkend op het zonderling krassen van den roerdomp. Hij luisterde met de grootste aandacht toe.

— Dat is stellig het afgesproken teeken, mompelde hij in zichzelf.

Toen werd het levendig in de box onder hem. Durham, die blijkbaar geen oog had dichtgedaan, sprong van zijn krib en opende behoedzaam de deur.

Weer klonk de klagende roep van den roerdomp, nu al veel dichterbij, en daarop hoorde Raffles voorzichtig voetstappen naderen.

Durham loerde naar buiten, en trok dadelijk het hoofd weder terug.

De schreden kwamen steeds naderbij, en nu trad er een man in de box.

— Hij is het! mompelde Raffles. Ik wist het wel! Hij legde het oor op de spleet in den vloer en met groote inspanning kon hij de volgende zacht gefluisterde woorden hooren:

— Is alles in orde? vroeg de man, die zooeven aangekomen was.

— Ja graaf! Snuff is naar Londen en ik ben geheel alleen.

— Dan spoedig aan het werk!

— Gij hebt het geld bij u?

— Vertrouw je ons niet, schurk?

— Ik vertrouw alleen mijzelf — en dan nog maar ternauwernood!

— Hier is het!

Er ritselde papier — er rinkelde goud — toen werd het gesprek hervat:

— Zoo is het beter! Ik ben geheel tot uw dienst, graaf!

— Slaapt het paard?

— Ja!

— Vooruit dan!

Toen werd het stil. Raffles bracht nu zijn oog boven de spleet en zag hoe de indringer een kleine handtasch opende en er een paar glinsterende voorwerpen uitnam. Een daarvan nam hij in de hand. Onhoorbaar trad hij op het prachtige renpaard toe.

— Houdt hem vast als hij mocht schoppen, beval hij zacht.

Toen bukte hij zich. Het scherpe mesje — want dat was het glinsterend voorwerp — schitterde even in het licht van de lantaren. De geheimzinnige bezoeker knielden naast een der voorbeenen van „King Richard” neder.... bracht het lancet ter hoogte van de kniepees van het edele dier.... een kleine, haast onmerkbaar snede — het lage werk was gedaan! Het prachtige paard zou eerst niets gevoelen, maar onder het loopen zou de kleine snede in de kniepees hem ten doode toe vermoeien, en reeds op de helft van de baan zou het onmogelijk verder kunnen!

Het paard was door de korte pijn wakker geworden en kribde verschrikt achteruit. Maar het was te laat!

— Ziezoo — dat is in orde! fluisterde de onbekende bezoeker. Laat nu dit geheimzinnige paard, waarvan je me zooveel wonderen verteld hebt, maar winnen! Maar voor ik ga — zeg mij toch eens, hoe het mogelijk is, dat de „Times” van vanmorgen mededeelt, dat een andere jockey „King Richard” rijdt?

— Wat zegt gij daar, graaf? riep Durham verschrikt uit. Daar weet ik niets van!

— Dat is zonderling! Zouden zij — maar dat is onmogelijk! Enfin — het doet er nu niet veel meer toe, wie het paard rijdt — winnen kan het toch niet meer en de prijs is voor mij!

Met die woorden sloop de nachtelijke bezoeker weder even stil heen als hij was gekomen.

De jockey keek hem even na. Toen sloot hij de deur weder en begon met gretige handen in het goud te woelen, dat hij op zulk een ellendige wijze verdiend had.

Maar een kraken van de trap, die naar de vliering voerde, deed hem verschrikt opzien. Een donkere gedaante kwam snel naar beneden!

Durham wilde opspringen en wegsnellen, maar hij had er den tijd niet toe. Raffles drukte hem den loop van zijn revolver op den slaap en beval kortaf:

— Geen beweging of gij zoudt het bezuren! Hier uw handen!

Durham stak langzaam zijn handen omhoog. Het volgende oogenblik waren zij in de boeien gevat. Raffles wierp de deur open en blies kort op een zilveren fluitje. Dadelijk kwamen twee gedaanten uit de duisternis opdoemen. Het waren graaf Stanley en Snuff, de trainer.

— Alles is in orde, graaf, zeide Raffles kalm. Ik heb den schurk. Gij ziet wel, dat mijn vermoedens gegrond waren. De justitie moet de rest maar beredderen!

Een uur later was de ontrouwe jockey naar Londen overgebracht. Maar Humphrey verzocht aan den politie-inspecteur niets ruchtbaar te maken, voor de Derby-dag achter den rug zou zijn.....

HOOFDSTUK VII.

Een opzienbarende Derby.

Het was nog zelden zoo vol geweest op de wereldberoemde baan te Epsom als op dien dag, die waarschijnlijk nog lange jaren het onderwerp van het gesprek der sportminnende Engelschen zal vormen! Langs de zachtgroene renbaan, hier en daar begrensd door kleine boschjes, verdrong zich een fraai gekleede menigte, waaronder Raffles, Graaf Stanley, Graaf Tottenham en Graaf Londale zich bevonden, evenals de dochter van Roger Tottenham.

De paarden kwamen in het veld. Zij maakten den gewonen proefrit, teneinde het publiek gelegenheid te geven, zich een oordeel te vormen over den toestand der deelnemende paarden.

Plotseling slaakte Brand een kreet.

— Wat is er? vroeg Raffles verbaasd.

— Laat Humphrey nu toch zijn paard meeloopen? Het dier is immers geen penny waard!

— Och, misschien hoopt hij nog op een wonder! antwoordde Raffles op zonderlingen toon.

— Nu, maar op dat wonder zal ik toch maar geen half pond wedden! riep Brand uit.

— Wil je mijn raad aannemen? vroeg Raffles. Wed er dan maar wel op.

— Meen je dat? riep Brand, die zijn ooren niet gelooven kon.

— Ik meen het in vollen ernst!

— En wat doe jij?

— Ik zet duizend pond op „King Richard”!

— Ben je krankzinnig? En je eigen paard dan? schreeuwde Brand, die meende te droomen.

— Dat loopt niet mee!
 — Maar waarom dan niet?
 — Omdat het zeker zou hebben gewonnen!
 — Hoor eens . . . ik wilde wel, dat we al een half uur verder waren, want al die geheimzinnigheid maakt me nog gek! Het wordt hoe langer hoe doller — daar zie ik, als ik niet blind ben geworden, jou jockey in het zadel van „King Richard”! Of vergis ik me?

— Neen, je vergist je niet! Straks zal je blijken waarom! En ga nu je geld naar den totalisator brengen! Ik ga mee!

Beiden begaven zich naar den totalisator, en zetten een zeer hoog bedrag op „King Richard”. Het paard scheen al zeer weinig gevraagd te zijn, maar daarentegen was er veel gewed op „Mary-Ann” van graaf Tottenham, die de vrienden juist aantroffen, toen hij en zijn schaduw, graaf Londale, een hoog bedrag op dat paard zetten.

— Zij zullen er berouw van hebben, zeide Raffles meesmuilend.

— Krijg ik van jou mijn geld terug, als dat manke paard van Humphrey verliest? vroeg Brand, half gekscherend, half verwijtend.

— Dat belooft ik je! Maar daar is geen quaestie van! Kom mee naar onze plaatsen, want aanstonds begint de wedstrijd.

De paarden schaarden zich langs het startlint. De starter liet de vlag dalen . . .

En als een wervelwind vlogen de edele dieren over het groene veld.

„Mary-Ann” leidde, en Tottenham en Londale, die vlak bij de drie vrienden stonden, volgden het paard met ingehouden adem en schitterende oogen.

Maar Tilly had het lief gelaat afgewend, en keek naar niets anders dan naar het gezicht van haar aangebeden lief!

Het veld verdween snel als de wind achter het eerste boschje — de fijne beenen der dieren schenen ternaauwernood den grond te raken . . .

Toen zij weder te voorschijn kwamen, was „Mary-Ann” niet meer aan het hoofd . . .

Een ander paard had haar plaats ingenomen . . .

Een kreet van woede klonk naast de drie vrienden . . .

Het was graaf Londale, die haar geslaakt had.

Het veld was nu aan de overzijde, en er begon reeds „licht” in te komen. Vooraan liepen vijf paarden tamelijk dicht bijeen. „Mary-Ann” was nu vierde geworden.

Na deze vijf paarden kwam een tweede groep van drie paarden, die geleid werd door „King Richard”.

Als speelgoedpaardjes zoo klein schoot het veld achter het tweede boschje weg. Toen zij opnieuw te voorschijn kwamen ging er een lange kreet van verbazing onder de menigte op.

Een buitengewoon groot, zonderling gevlekt

paard had zich van de tweede groep los gemaakt en snelde nu alleen voort in het open vak tusschen de beide hoofdpeletons.

— Wie is dat? Welk paard haalt daar zoo op? Aan wien behoort dat gevlekte dier? hoorde men overal schreeuwen.

Het was „King Richard”!

Met machtige galopsprongen ijelde het prachtige dier voort, terwijl O'Connor, klein als een kind, vergeleken met het groote paard, het met luide kreten aanzette.

Het derde boschje . . .

Weer verdwenen de paarden . . .

Weer verschenen zij . . .

En nu klonk het als een stormgeloof over het veld! Het publiek was half razend van opwindend!

Het gevlekte paard had den achterman van het hoofdpeleton bereikt! Nu werden de dieren snel duidelijker . . . daar stormden zij de laatste bocht in . . . de schimmel liep het vierde, het derde, het tweede paard voorbij . . . nog honderd meter . . . O'Connor stiet een snerpanden kreet uit . . . als met bovenaardsche kracht begaafd, vloog de schimmel plotseling met duizelingwekkende snelheid over het groene grastapijt . . . nu was hij naast het leidende paard . . . nog veertig meter . . . nog twintig . . . de schimmel stormde het eerste paard voorbij — daar was de witte eindpaal . . . met een volle halslengte had „King Richard” gewonnen!

Een geluid, machtig als van een branding, daverde over de renbaan! Het publiek gilte, als uitgelaten, als waanzinnig! Toen begon de bestorming van den totalisator!

Brand meende als uit een droom te ontwaken!

— Wil je me nu eens eindelijk de verklaring van dit raadsel geven, Edward? vroeg hij dringend. Ik word gek als je me nog langer naar de oplossing laat zoeken!

— Nu — vraag dan maar op! zeide Raffles, vroolijk glimlachend.

— Hoe is het mogelijk, dat „King Richard”, dien jij toch met eigen oogen hebt zien bederven, hier in zulk een schitterenden stijl den wedstrijd wint?

— Heel eenvoudig . . . maar laat ik je de oplossing liever in het bijzijn van die heeren daar geven! Hij wees naar Tottenham en Londale, die met verbeten woede voor zich uitstaarden. Daarop deed hij eenige passen naar de twee adellijke heeren toe, en vroeg beleefd:

— Zouden de heeren mij niet eenige minuten willen schenken? Ik heb hun een mededeeling te doen, die vooral graaf Londale zal interesseeren!

Verwonderd volgden de twee edellieden den vrager. En het gelaat van Londale verkreeg een dreigende uitdrukking, toen hij Humphrey gewaar werd, die met schitterende oogen naar Tilly keek.

— Graaf Londale, zoo viel Raffles met de

deur in huis, behoort dit kleine instrumentje u soms toe? Ik vond het gisterennacht in de box van het paard, dat gij zooeven hebt zien winnen! Misschien hebt gij het uit de bruine tasch laten vallen, die gij bij u hadt!

Raffles hield hem met deze woorden een fijn lancet voor, zooals de geneesheeren ze wel voor kleine operaties gebruiken.

Londale werd bleaker dan een lijk.

— Hebt gij — stotterde hij, over al zijn leden bevend.

— Juist! Ik heb u bespied, toen gij bezig waart, het paard te bederven, dat gij voor „King Richard” aanzaagt! Maar ik had u doorzien, en mij de vrijheid veroorloofd, een mijner oude paarden, waaraan toch niets meer te bederven viel, als de schimmel te schilderen, die zooeven aan den totalisator met dertig tegen een is betaald, — wat zeggen wil...

Maar een oorverdoovend gelach belette hem door te gaan! Het was Brand, die zich onmogelijk goed had kunnen houden, toen hij deze prachtige streek van den Grooten Onbekende vernam. Raffles legde hem met een veelzeggenden blik het zwijgen op, en vervolgde toen, zich opnieuw tot Londale wendend.

— Ik zie wel aan uw gelaat, dat gij zelf inziet, dat ontkennen u niets zou baten — en graaf Tottenham zal dat ook wel bespeuren! Ik bezit anders nog een zeker paar bemodderde schoenen....

— Is het waar, Londale? riep deze dreigend, terwijl hij den jongen graaf in de borst vatte. Zijt gij zoo ezelachtig geweest, en hebt gij daardoor tienduizend pond sterling doen verliezen?

Londale boog schuldbewust, zwijsend het hoofd.

— Er zal geen vervolging worden ingesteld, ging Raffles door. Maar dat moogt gij wel beloonen, graaf Tottenham, want natuurlijk zou uw naam ook in deze onaangename zaak gemengd worden! Neem mij niet kwalijk, dat ik mij altijd in uw familie-omstandigheden meng, maar daartoe drijft mij mijn hartelijke genegenheid voor den jongen graaf Stanley! Moet ik nog duidelijker zijn?

— Wat wilt gij dan? vroeg de oude graaf knorrig, terwijl hij zich vol verachting van graaf

Londale afwendde, die te vergeefs een blik van hem trachtte op te vangen.

— Niets anders, dan dat gij de hand van uw lieve dochter aan Humphrey geeft!

— Maar kent gij dan zijn positie niet? riep de oude graaf onwillig uit.

— Die ken ik — en ik kan zeggen, dat zij uitstekend is!

— Uitstekend? Er zijn schulden, waarvoor zijn geheel huis aan de deurwaarders overgegeven is?

— Die zijn alle door één persoon overgenomen... en die persoon zal hem desnoods tien jaar tijds gunnen, om door een goed beheer van zijn landgoed, die schuld af te betalen!

— Maar zijn landgoed is zwaar verhypothecerd!

— De persoon in quaestie heeft eveneens die hypotheek overgenomen! En weet gij hoeveel het wedden op „King Richard” hem heeft opgebracht? Dertig duizend pond sterling — geen peulschilletje, zooals gij wel zult willen toegeven!

Humphrey had naar dit alles met open mond staan luisteren. Zijn oogen glansden vochtig, toen hij stamelde:

— Mylord — dat moet gij zijn! O, hoe zal ik u ooit genoeg danken!

— O, daar praten wij later over, viel Raffles hem haastig in de rede. Kom, graaf Tottenham — bedenk u niet langer, en maak deze twee jonge menschen voor hun leven gelukkig — Humphrey heeft immers aan haar en aan niemand anders zijn geestelijke genezing te danken?

Nog even dacht Tottenham na. Toen nam hij zijn dochter bij de hand en dwóng haar zacht naar graaf Stanley.

— Neem haar dan maar! bromde hij. Maar de hemel is mijn getuige, dat ik het voor een flink deel doe, om dien schurk daar te straffen!

— De beweegreden is nog al min en juist iets voor Tottenham, zeide Raffles op zachten toon tot Brand, toen zij allen huiswaarts keerden, behalve Londale, die met den staart tusschen de beenen was afgedropen — maar dat doet dat er toe? De jongelui hebben elkaar gekregen, zooals het in iedere behoorlijke novelle moet zijn — en dat is het voornaamste!

De volgende aflevering bevat:

Het geheim van den Rus

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt **TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885